

NIEUWE AVONTUREN

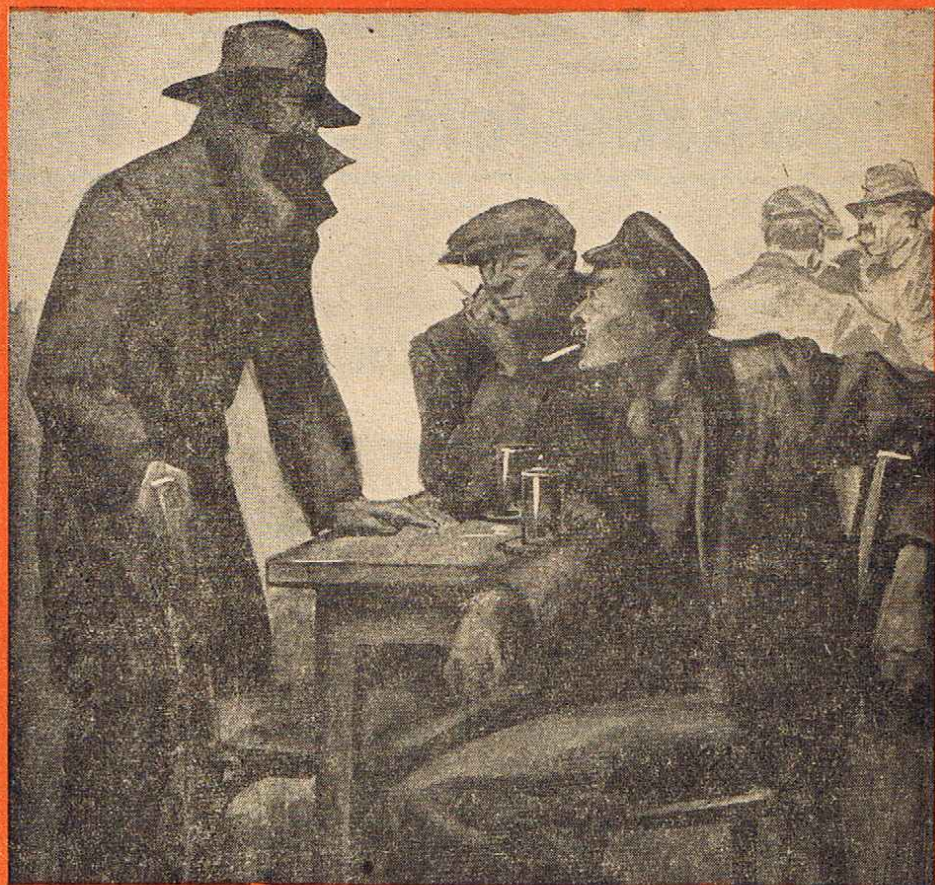
Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Rumoer in Cromwellstreet

Nr 2163

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIE : 6 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Rumoer in Cromwellstreet

HOOFDSTUK I

EERZUCHTIGE PLANNEN

Ongeveer in het midden van de Brewer Street, in het hartje van de Londense City en niet ver van Golden Square verwijderd, staat een log gebouw van grijze natuursteen, hetwelk daar waarschijnlijk gebouwd werd in een tijd, toen men over het algemeen

kon spreken van een inzinking op het gebied van architectuur en andere schone kunsten.

Dit huis behoorde sedert een tiental jaren aan de financier Marc Talbot. Deze had er niet alleen zijn kantoren gevestigd, maar hij woonde er tevens en

had voor zijn gebruik de gehele derde verdieping in beslag genomen, terwijl de vierde verhuurd was aan een handelsfirma, die er eveneens haar kantoren had gevestigd.

Op de eerste en de tweede verdieping bevonden zich de kantoren van Marc Talbot en gelijkvloers was het enorme huis voor een deel in beslag genomen door een zeer grote boekhandel.

Marc Talbot was vrijgezel en hij kon dan ook volstaan met drie bedienden, een huishoudster en een zeer goede, Italiaanse kok. Hij kon dus vrienden ontvangen en te dineren vragen zo vaak hij verkoos en de boze wereld mompelde dat deze vrienden menigmaal werden afgewisseld door vriendinnen.

Hij bekleedde een vooraanstaande plaats in de financiële wereld te Londen en talrijk waren de instellingen en de personen, die naar zijn pijpen moesten dansen.

Het was omstreeks elf uur in de ochtend, toen Talbot in een gemakkelijke bureaustoel voor het geweldig grote bureau-ministre in de particuliere werkkamer gezeten was, die zich op de tweede verdieping van het grote huis bevond.

Hij was een man van omstreeks 45 jaar, met levendige, zwarte ogen, een bijna geheel kale schedel. Hij droeg een kort geknipte, klaarblijkelijk zwart geverfde knevel, en hij had de gewoonte nu en dan zenuwachtig met de vingers van de linkerhand over dat mannelijk sieraad heen te strijken. Als hij opstond, vertoonde hij een krachtig, breedgeschouderd lichaam, meer dan zes voet lang, het lichaam van een man, die gewend is te strijden en het gevaar onder de ogen te zien. Maar in zijn blik lag de uitdrukking van een egoïstische genietster, die voor geen enkel middel terugdeinst om zijn doel te bereiken. Een harde trek lag meestentijds om de krachtige mond met de dikke, zinnelijke lippen.

Aan een andere tafel, die voor een der drie ramen was geschoven, zat zijn particuliere secretaris, Fred Morton, een

nog tamelijk jonge man met een smal, maar schrandler gelaat en doordringende vossenogen.

Talbot was bezig, achterover in zijn stoel geleund, enige bladen door te lezen, waarin zijn secretaris het voornaamste reeds met een dikke streep van het blauwe potlood onder zijn aandacht had gebracht. Hij hield een dikke sigaar in de linkermondhoek geklemd en blies nu en dan een vervaarlijke rookwolk uit. Van tijd tot tijd liet hij een soort gebrom horen, om zijn tevredenheid of zijn afkeuring te kennen te geven en dan wierp zijn secretaris hem telkens een snelle, onderzoekende blik toe, als om de gedachten achter dat harde, brede, onbewogen voorhoofd te kunnen lezen.

Op dit ogenblik werd er geklopt en een klerk bracht een visitekaartje binnen, overhandigde het Talbot en zei:

— Deze dame wenst u persoonlijk te spreken.

Talbot had een blik op het visitekaartje geworpen, fronste nu even de wenkbrauwen en vroeg toen:

— Waar heb je die dame gelaten?

— Zij is in uw particuliere spreekkamer.

— Zeg aan die dame, dat ik aanstonds tot haar dienst ben.

De klerk verdween, Talbot liet zich kalm weer in zijn stoel neer en begon een paar lijsten na te zien, welke Morton zoeven op zijn lessenaar had gelegd. Nu en dan maakte hij er een aantekening op, met behulp van een gouden vulpenhouder en stond na ongeveer een kwartier eindelijk op, wierp een blik in de kleine Venetiaanse spiegel in een ovalen ivoren lijst, die boven de schoorsteenmantel hing en wendde zich tot Morton met de woorden:

— Ik ben waarschijnlijk over een kwartier weer terug, Morton.

Hij trok de deur dicht, stak de gang over en opende een tweede deur, die toegang bleek te geven tot een fraai gemeubeld salon, waar een brede rustbank en enige gemakkelijke stoelen om

een ronde, met tijdschriften beladen tafel stonden geschaard.

De financier kwam bijna in botsing met een jonge, zeer knappe vrouw, wier gelaat echter op dit ogenblik een uitdrukking van moeilijk bedwongen woede en ongeduld vertoonde. Zij kon ongeveer dertig jaar zijn, ofschoon zij klaarblijkelijk alle moeite deed, er jonger uit te zien. Het was de bekende actrice Violet Portland.

Niet zodra echter had zij de binnentredende herkend of haar gelaat veranderde van uitdrukking. Zij bedwong zich blijkbaar en zei op volmaakt kalme toon :

— Bijna had ik moeten wachten, mijnheer Talbot, zoals, als ik mij niet vergis, Lodewijk XIII eens gezegd heeft tegen zijn raadsheren, die twintig seconden te laat waren.

Talbot had de deur achter zich dichtgetrokken en zijn zwarte ogen glinsterden, toen hij ze liet dwalen over het elegante figuur van de schone actrice.

— Het spijt mij wanneer ik je heb laten wachten, Violet, zei Talbot op zachte toon, terwijl hij de hand van de toneelspeelster in de zijne nam, en er een kus op drukte. Ga zitten, en deel mij de reden van je bezoek mee.

— Ik wilde je in de eerste plaats bedanken, Marc, voor de mooie bloemen, die je mij gisteren op het toneel hebt laten overhandigen, zei de jonge vrouw. Maar daarom alleen zou ik het natuurlijk niet gewaagd hebben zulk een invloedrijk, machtig man in zijn werk te storen.

— De zaak is, Violet, dat ik werkelijk in mijn particuliere werkuren liever niet gestoord wordt en vooral niet door vrouwen van jouw schoonheid. Je weet wel dat ik bijzonder op je gezelschap gesteld ben, maar alleen op de uren die daarvoor zijn aangewezen.

— Ik ben dus niets meer voor je dan een tijdverdrijf, riep Violet Portland op scherpe toon uit. Je hebt vroeger anders gesproken, Marc.

— Wat ik gezegd heb, daar blijf ik bij en dat meende ik ook, hernam de financier, terwijl hij de kleine, blanke

hand greep, die van de stoelleuning afhing. Ik hou van je, jij bent de enige vrouw, die mijn hart in gloed heeft weten te zetten. Is je dat voldoende ?

De jonge vrouw wist zeer goed dat hij loog ; zijn avonturen waren talrijk en hij stond bekend als een doortrapte Don Juan.

Maar Violet Portland had haar plannetje kant en klaar en het was haar spel, te doen alsof zij de woorden van Talbot werkelijk geloofde.

Zij liet hem even haar hand, trok die toen terug, stond op, legde haar handen op de schouders van de millionaire en vroeg met een vleiende stem en met een blik in haar ogen, die zijn bloed sneller door zijn aderen deed stromen.

— Hou je werkelijk een beetje van me, Marc.

— Ik aanbid je, Violet.

— Je zou dus wel wat voor mij over hebben ?

— Heb ik dat dan niet getoond ?

— Meen je die paar ringen, dat halsnoer, die auto ?

— Nu, mij dunkt toch, dat... verdedigde de financier zich.

— Maar dat zijn toch allemaal dingen, die iedere rijke man aan een vrouw kan geven, zelfs al beschouwt hij haar alleen maar als... een goede vriendin.

— Je weet heel goed waarom ik je dat alles schonk, Violet. De wereld gelooft dat je mijn minnares bent en de hemel is mijn getuige dat ik wenste dat dat de waarheid was. Maar je hebt tot dusverre niet willen voldoen aan mijn vurigste wensen ; je hebt je koel en op een afstand gehouden.

— Ik weet wat je van mij wilt, Marc en ik meen je reeds eens te hebben gezegd, dat ik niet behoor tot de vrouwen, die men met een handjevol kostbare steentjes kan veroveren. Ken je me dan nog zo slecht ?

— Dat schijnt, antwoordde Talbot, op ironische toon, maar zonder zijn begerige blikken van de toneelspeelster af te wenden.

— Laat ik je dan zeggen, dat je mij te laag taxeert, als je gelooft, dat ik zonder meer je minnares zal worden.

— En ben je hier gekomen om mij dat te zeggen ?

— Ik ben gekomen om je te zeggen dat ik deze toestand niet langer duld. Ik ben niet degene, voor wie je me schijnt te hebben aangezien. Je zegt dat je van mij houdt. Welnu, toon het.

— Wat bedoel je ? vroeg Talbot langzaam, terwijl hij haar met grote ogen aankeek.

— Moet ik je dat nog duidelijker uitleggen ? vroeg Violet Portland ongeduldig. Je bent toch een gentleman ? Kon je mij dit niet gespaard hebben ? Welnu dan, dan staat je daartoe maar een weg open, vraag mij, je wettige vrouw te worden.

Violet Portland wist dat zij hoog spel speelde en haar vingers bewogen zich zenuwachtig heen en weer op het blad van de grote ronde tafel, waarnevens zij had plaats genomen. Schijnbaar keek zij de financier niet aan, maar in de grote spiegel bestudeerde zij loerend de uitdrukking van zijn gelaat. En de volgende seconde wist zij, dat zij het spel verloren had.

Talbot staarde haar een ogenblik stomverwonderd aan, fronste toen de wenkbrauwen en liet eindelijk een kort lachje horen dat als een doodsklok al haar hooggespannen verwachtingen uitluide, hij zei op scherpe toon :

— Kom je hier om mij voor het lapje te houden ? Dat is je toch zeker geen ernst ?

— Het is mij volle ernst, antwoordde Violet Portland, terwijl zij nogmaals alle hulptroepen van haar schoonheid en haar verleidelijke glimlach deed aanrukken. Je weet heel goed, dat je me niet onverschillig bent, Marc, maar ik wil een fatsoenlijke vrouw blijven, ik wil je niet toebehoren dan als je echtgenoot.

— Ik wil niet ontkennen Violet, dat je stoutmoedigheid me verbaast. Ik heb altijd sympathie gevoeld voor moedige mensen zonder scrupules, maar je drijft het wel wat te ver. Je kent mijn inzicht

ten omtrent het huwelijk. Ik denk er niet over te trouwen, zelfs niet met zulk een verrukkelijk schepseltje als jij bent.

— Dan heb ik hier verder niets meer te maken, mijnheer Talbot. Het spijt mij dat ik u heb opgehouden.

Zij wilde hem voorbijgaan, maar hij had haar hand gegrepen en zei op een toon van nauwelijks onderdrukte hartstocht :

— Wil je zo van mij gaan, Violet ? Waarom zet je je die nonsens niet uit het hoofd, meisje ? Wij kunnen toch ook wel gelukkig zijn zonder die dwaaze huwelijksvoltrekking ? Kom, beken dat je mij slechts op de proef hebt willen stellen. Wil je een andere auto ? Wil je dat prachtige halssnoer, dat je eergisteren bij Salomonson hebt zien liggen ?

— Ik wil uw naam, mijnheer Talbot en anders niets, antwoordde Violet Portland op trotse toon.

Zij had haar hand met een vlugge beweging losgerukt en stond reeds bij de deur. Nog eenmaal richtte zij zich in haar volle lengte op, keek hem met haar nu weer schitterende ogen recht in het gelaat, en zei op nadrukkelijke toon :

— Wie weet bedenkt ge u nog wel eens.

Zij opende de deur en stond in de gang. Zacht fluisterde zij voor zich heen, de blik strak op de deur gevestigd, alsof zij de man kon zien die achter de deur en die haar, met hem, tot macht en aanzien had kunnen brengen :

— Je wilt niet goedschiks, Marc Talbot ? Welnu, dan zullen wij zien of er geen middelen bestaan om er je kwaad schiks toe te brengen.

En met haastige schreden ging zij heen.

Talbot bleef een ogenblik op dezelfde plaats staan, heen en weer geslingerd tussen zijn vrijheidszucht en zijn hartstocht voor de schone actrice, die tot dusverre al zijn pogingen om haar

te winnen had weten te weerstaan, haalde toen de schouders op en bromde voor zich heen :

— Het is jammer, maar de duivel

mag me halen als ik er ooit aan denk, nogeens in het huwelijk te treden. Aan de eerste keer heb ik volop mijn bekomst gehad.

HOOFDSTUK II

DE TYPISTE

Tamelijk slecht geluimd verliet de millionnair de kleine ontvangsalon weer, om zich naar zijn kantoor te begeven.

Morton, die een mensenkenner was, behoefde slechts tersluiks een blik op het gelaat van zijn patroon te werpen, om te zien dat het damesbezoek, hetwelk deze zoeven ontvangen had, hem geenszins genoeg had gedaan.

Talbot liep enkele malen het vertrek op en neer, en bromde toen tussen de tanden :

— Die vervloekte wijven. Zij zijn in staat om je een hele dag te bederven. Een huwelijk. En nog wel met Violet Portland, de toneelspeelster. Neen, neen, zo dwaas is Marc Talbot niet. Liever wil ik alle bloempjes plukken, die er op mijn weg ontluiken.

Blijkbaar zeer ingenomen met dit dichtertelijke beeld, dat hem daar te juister tijd was ingevallen, nam de financier weer voor zijn lessenaar plaats, stak een verse sigaar op en begon te werken.

Een half uur daarna legde hij plotseling zijn vulpen neer, scheen ergens over na te denken, waarbij zijn zwarte ogen begonnen te schitteren en stond toen eensklaps op.

Hij ging op een zijdeur toe, die achter een dik fluwelen gordijn verborgen was en betrad een fraai gemeubeld vertrek, dat geen eigenlijke bestemming had, maar waar de financier wel eens dames ontving wier reputatie niet veel meer te verliezen had door het bezoeken van mannen als Marc Talbot.

Weer moest hij een gordijn terzijde schuiven en nu bevond hij zich in een kamer, die bij uitstek geschikt was om er een vertrouwelijk uurtje te verbabebelen. Er stonden gemakkelijke stoelen, er stond een rustbank met kussens en op het dikke vloerkleed waren hier en daar vachten van leeuwen en ijsberen uitgespreid. Het vertrek had nog een tweede uitgang, welke op de gang uitkwam. Talbot ging in een der gemakkelijke stoelen voor een kleine tafel

zitten, waarop een schrijfmachine geplaatst was, drukte op een elektrische schel onder het bereik van zijn hand en zei tot de binnentredende klerk:

— Verzoek Miss Maclagan om hier te komen met haar blocnote, ik moet haar enige brieven dicteren.

Er verliepen omstreeks vijf minuten, toen ging de tussendeur open en op de drempel stond een bevallig meisje, van nauwelijks twintig jaar, met mooi goudblond haar, een allerliefst figuurtje, en de schoonste blauwe ogen, welke zelfs een dichter zich zou kunnen dromen.

Zij bleef een beetje verlegen staan en vroeg toen op zachte toon:

— Hebt u mij laten roepen, mijnheer Talbot?

— Ja Miss Grace, antwoordde de financier, terwijl hij met een uitnodigend gebaar naar de stoel wees, die voor de schrijfmachinetafel stond. Hebt u papier meegebracht?

— Ja mijnheer.

Het meisje liep haastig het vertrek door en ging voor de machine zitten, de ogen strak voor zich uitgericht. Zij bevestigde een blad schrijfpapier in de machine en toen bleven haar kleine fraai gevormde handen in afwachting op de toetsen rusten. Talbot, die was blijven zitten, keek haar aan en in zijn ogen glom een vonk, die het meisje had doen schrikken, als zij hem gezien had. Toen zei hij plotseling:

— Voor dat wij verder gaan, miss Grace, ik moet u zeggen, dat ik zeer tevreden over u ben en dat ik besloten heb, uw salaris met ingang van de volgende maand met 4 pond te verhogen.

— Wel bedankt, mijnheer. Het verheugt mij, dat u tevreden bent over mijn werk. Ik doe mijn best, en...

— Daarvan ben ik overtuigd, mijn kind, viel Talbot haar in de rede, terwijl hij met vaderlijk gebaar zijn brede, grove hand op de tengere vingers van het jonge meisje legde.

Met een onwillekeurige huivering trok Grace Maclagan haar hand met een vlugge beweging terug en even trilden haar lippen zenuwachtig.

Talbot scheen dit echter volstrekt niet te hebben opgemerkt en vervolgde:

— Wat zijn uw handjes toch klein en blank. Ik moet ze voortdurend bewonderen. Eigenlijk zijn ze veel te mooi, om er zulk werk mede te verrichten.

— Het is mijn plicht, mijnheer Talbot, zei het jonge meisje kortaf. Ik moet werken; gij weet wel dat ik voor mijn moeder en mijn broertjes moet zorgen.

— Maar hebt u dan nooit bedacht dat dit werk uw gezondheid zou kunnen schaden? Je bent zo mooi, mijn kind, maar ook zo teer, en je zoudt toch wel op een andere wijze, ik meen, meisjes die zo mooi zijn als jij.

De financier verwarde zich in zijn eigen woorden, want voor het eerst had Grace hem recht in het gelaat gekeken en de heldere, onbevengene blik van haar reine, blauwe ogen had hem in verwarring gebracht.

— Wat wilt u zeggen, mijnheer Talbot? vroeg Grace, zonder haar blik van het gelaat van de financier af te wenden.

Talbot was haastig opgesprongen. Hij voelde zijn slapen kloppen. Reeds lang had hij zich onder de bekoring gevoeld van dit mooie, blonde meisje, dat omstreeks een half jaar geleden, nog bijna een kind, als typiste haar intrede had gedaan op zijn kantoor.

En langzaam maar zeker had een hartstocht zich van hem meester gemaakt, waarnaast die voor de mooie toneelspeelster hem een minderwaardige beuzelarij voorkwam.

Hij wist dat Grace Maclagan waarschijnlijk nimmer naar zijn vleitaal zou willen luisteren en dit wakkerde juist zijn vurige begeerte aan. En reeds had hij bij zichzelf gezworen, dat het meisje hem zou toebehooren, ondanks alles, en als het moest tegen haar wil. Hij stond nu vlak naast haar, een weinig over haar heengebogen en zijn gloeiende adem beroerde het krullende blonde haar, toen hij op hees fluisterende toon sprak:

— Welnu, Grace, dan zal ik duidelijk zijn. Ik leg mijn fortuin aan je voeten, je kunt er over beschikken. Je zult rijk en de invloedrijkste vrouw van geheel Londen zijn, als je aan mijn vurigste verlangens gehoor geeft. Ik heb je hier tot waanzinnig wordens toe. Grace, wees de mijne en alle zorgen zullen van je worden weg genomen. Je moeder, je kleine broertjes zullen het goed hebben, ik zal voor hen zorgen, dit beloof ik je.

Onder het spreken had Talbot de hand van het meisje opnieuw gegrepen, die zij hem echter aanstonds weer onttrok.

Een vlammend rood was in haar wangen opgestegen en een ogenblik daarna werd zij doodsbleek, terwijl haar mooie blauwe ogen een harde uitdrukking kregen.

Haar stem beefde, toen zij op gedempte toon zei :

— Ik heb u nooit het recht gegeven, heer Talbot slecht van mij te denken. Ik hoop, dat gij nooit weer iets dergelijks zult zeggen en laat nu mijn hand los, wat ik u verzoeken mag, gij doet mij pijn.

— Niet voordat je mij gezegd hebt, dat je mijn aanzoek zult aanhoren, drong Talbot aan, en tegelijkertijd trachtte hij het jonge meisje in zijn armen te sluiten.

— Laat mij los, zeg ik u, herhaalde Grace met stemverheffing. Gij zoudt het toch niet durven wagen, mij tegen mijn zin aan te raken ?

— Wat, je durft mij tegenstreven ? riep Talbot uit, door zijn hartstocht verblind. Welnu dan, je zult de mijne zijn, met of tegen je zin. Dwaas schepsel, denk je je te kunnen verzetten tegen iemand als ik ben ? Ik bied je geluk en rijkdom en je verwerpt het.

Het jonge meisje worstelde om los te komen, maar slaagde daarin niet. Zij zat dicht voor de schrijfmachine, de millionaire had haar met zijn beide armen omvat en trachtte haar thans met geweld een kus op de lippen te drukken. Hij boog haar tenger lichaam achterover ondanks haar verzet en reeds

naderden zijn lippen de hare, reeds meende 't meisje de worsteling te moeten opgeven, toen de tussendeur opening en er een rijzig man op de drempel verscheen, in de kracht van zijn leven en met fijne elegance gekleed, die een ogenblik verbaasd bleef staan, dadelijk daarop een paar stappen naar voren deed en met heldere stem zei :

— Maar mijn waarde Talbot, die jongedame zal volstrekt niet kunnen werken, als je allebei haar handen vasthoudt.

Verschrikt liet de financier het jonge meisje los en streek met een onbewust gebaar enige malen over zijn kale schedel, waarop zweetdruppeltjes parelden. Hij trachtte zich zo goed mogelijk een houding te geven, maar zijn stem trilde nog van opwinding, toen hij zei :

— Ik vraag u excuus, mylord, ik dacht, ik wilde mejuffrouw Maclagan iets wijzen, dat...

Reeds was het jonge meisje opgestaan. Haar mooi gezichtje was doodsbleek, toen zij haastig naar de deur ging, die op de gang uitkwam.

Daar keerde zij zich nog eens om, en zei met vaste stem, terwijl zij Talbot een blik vol koele minachting toewierp :

— Wees zo goed u van een andere typiste te voorzien, mijnheer, ik neem mijn ontslag en ik ga onmiddellijk heen.

En vóór hij iets had kunnen zeggen, viel de deur achter de typiste dicht. Talbot wierp een schuine blik op de bezoeker, die zoeven was binnengetreden, op een voor hem zo ongunstig tijdstip en liet een kort, zenuwachtig lachje horen, terwijl hij zei :

— Die jonge meisjes van tegenwoordig, men kan nooit een grapje met haar maken, of zij vatten het dadelijk als dodelijke ernst op en zijn aanstonds beledigd.

— Daar hebben sommige jonge meisjes volgens mij groot gelijk in, zei de bezoeker kalm, en ik stel dit zeer in haar op prijs.

— Zullen wij niet liever naar mijn eigen kantoor gaan, mylord ? Het is

mij eigenlijk niet goed duidelijk hoe gij hier...

— Hoe ik hier ben binnengekomen? vulde de ander de zin aan. Wel, heel eenvoudig. Ik heb uw secretaris gevraagd waar gij waart en hij zei dat hij het niet wist. Ik meende echter uw stem te horen en daar wij reeds zo lang zaken met elkaar doen, zo meende ik mij wel de vrijheid te mogen veroorloven, hier ongevraagd binnen te treden. Het spijt mij werkelijk als ik u gestoord mocht hebben.

— Het had niets te betekenen, mylord, bromde Talbot. Gij behoeft u volstrekt niet te verontschuldigen.

Hij was reeds naar de deur toegegaan, bleef daar op zijn bezoeker wachten, liet hem voorgaan en sloot de deur achter hem, blijkbaar zeer uit zijn humeur, maar al zijn best doende, om de schatrijke klant een vriendelijk gelaat te tonen.

— Geef Lord Aberdeen eens een stoel, Morton, beval de financier.

Zwijgend stond Morton op en schoof een stoel aan.

Lord William Aberdeen nam plaats, sloeg zijn ene been over het andere, keek de millionnair aan met een blik waarin spot en minachting om de voorrang streden en begon toen:

— De reden van mijn bezoek had eigenlijk weinig om het lijf, mijn waarde Talbot, ik wilde eenvoudig uw raad vragen, daar ik weet dat gij een buitengewoon bekwaam zakenman zijt en op de hoogte van vele dingen, die aan anderen verborgen blijven.

— Ik hoop u van dienst te kunnen zijn, Mylord, vraag slechts, zei Talbot.

— De zaak is eenvoudig deze, dat men mij heeft aangeraden, aandelen te nemen in de Amerikaanse maatschappij die thans in het gebied van de Andes bezig is, een pas aangeboorde petroleumbron te exploiteren.

— Een Amerikaanse maatschappij, petroleum, in de Andes? herhaalde Talbot langzaam en blijkbaar ten zeerste verbaasd. Ik wist volstrekt niet dat er zulk een maatschappij bestond, Mylord. Heeft men u goed ingelicht?

— Dat hoop ik ten minste, antwoordde Lord Aberdeen.

De financier wendde zich tot zijn secretaris met de vraag:

— Ooit van iets dergelijks gehoord, Morton?

— Ik vrees dat die maatschappij een fictie is, Mylord, zei Morton. Als ze bestond moest ik haar toch kennen.

Lord Aberdeen hernam toen:

— Men heeft mij toch stellig verzekerd dat de maatschappij reeds aan het werk was en dat zij met zeer groot voordeel denkt te kunnen werken. Natuurlijk zijn de aandelen nog niet toegelaten aan de Beurs en dus komen zij ook niet voor op de officiële koerslijst, maar men zei mij, dat dat zeker niet lang meer zou duren.

— Hoe is de naam van die maatschappij, als ik vragen mag? hernam Morton.

— Philadelphia Andes Oil Company, kortweg de « Andes Company » genoemd, antwoordde Lord Aberdeen.

— Ik beloof u dat ik een onderzoek zal laten instellen, Mylord, zei Talbot.

— Ik reken op je, waarde Talbot, hernam Lord Aberdeen. Nu nog iets, het spijt mij dat ik je overlast zal moeten aandoen, maar ik ga dezer dagen op reis en ik heb absoluut contanten nodig. Een credietbrief kan ik ditmaal niet gebruiken. Kun je me aanstonds 80.000 pond van mijn deposito laten uitbetalen?

— Op slag, Mylord, riep Talbot uit.

— Wanneer het tenminste mogelijk is. Het inconvenieert je toch niet?

— Niet in het minst, Mylord, antwoordde de financier haastig. Dat is te zeggen, een paar uren respijt zult u ons toch moeten geven. Het is nog wat vroeg, ik weet niet of de kassier...

— O, ik kan zeer goed tot vanmiddag wachten, viel Lord Aberdeen hem in de rede. Ik zal dan zo vrij zijn, om vier uur nog eens langs te komen. En nu de derde reden van mijn bezoek. Ik treed nu op als pleitbezorger voor anderen, mijn waarde Talbot.

Het ernstige, krachtig getekende gelaat van de bezoeker vertoonde een uitdrukking van diep mededogen en zijn stem had een warme klank, toen hij zei :

— Je hebt natuurlijk gelezen, Talbot, dat er sprake van is, het Tehuis voor Oorlogsinvaliden aanmerkelijk uit te breiden ; er is echter lang geen geld genoeg voor. Ik heb hier een lijst bij mij en ik hoop van harte, dat het mij gelukken zal, een flink bedrag bijeen te krijgen voor die ongelukkigen, die om ons eigen land en ons aller bezittingen te redden, hun ledematen hebben geofferd en waarvan er thans een groot deel behoeftig en zonder werk rondlopen. Ik mag u zeker wel aanstonds voor duizend pond noteren, nietwaar ?

Reeds had de bezoeker zijn gouden potlood uitgehaald, maar Talbot was haastig opgestaan en weerhield hem met een gebaar.

Zijn gelaat had een harde uitdrukking en zijn stem klonk ijskoud, toen hij zei :

— Het spijt mij dat ik u hierin moet teleurstellen, Mylord, maar een van mijn beginselen is, om nooit een penny voor dergelijke dingen uit te geven. De oorlogsinvaliden hebben een tehuis nodig ? Welnu, laat de Staat het hun geven.

— Ik ben overtuigd dat de Staat doet wat gedaan kan worden, mijnheer Talbot, hernam Lord Aberdeen koel. Maar de draagkracht van de schatkist heeft grenzen. En ik vind dat wij, rijken, verplicht zijn om van onze overvloed te geven aan wie niet genoeg hebben.

— Ik voor mij ken geen overvloed, Mylord, hernam de financier op koude toon. Iemand die zaken in het groot doet, zoals ik, die kan nooit genoeg geld hebben.

Lord Aberdeen beheerste zich volkomen, wierp Talbot slechts een blik

vol koele verachting toe, stak de interenlijst weer in zijn portefeuille en stond op.

— Ik hoop dat gij het mij niet euvel duidt, Mylord, dat ik in dergelijke zaken een ander inzicht heb dan gij, van wien het bekend is, dat gij jaarlijks duizenden ponden sterling aan instellingen van liefdadigheid wegschenkt ? vroeg Talbot.

— Dat is iets, wat gij met uw eigen geweten moet uitmaken, mijnheer Talbot. Het blijft dus afgesproken, ik kom vanmiddag om vier uur terug en ik verwacht dat de 80.000 pond dan van mijn rekening zullen kunnen worden afgeschreven.

Een korte hoofdknik en de bezoeker verliet het vertrek. Talbot keek hem een ogenblik na, en bromde toen tussen de tanden :

— Trots en ongenaakbaar, als altijd ! Maar wat bezielt hem, voor de duivel, om juist vandaag vier vijfden van zijn deposito op te vragen ?

— Hij had het bedrag gestort met een opzeggingstermijn van een dag, mijnheer Talbot, merkte Morton op.

— Maar waarom moet het zo ongelukkig treffen, dat hij 80.000 pond in contanten wil hebben, juist nu wij zo weinig vlottende middelen in kas hebben ?

Intussen was Lord Aberdeen de tamelijk smalle trap afgedaald, en had hij het bankgebouw verlaten, eerbiedig gegroet door de portier, in zijn groen lakense uniformjas.

Op het ogenblik dat Lord Aberdeen in zijn auto zou stappen, een prachtige blauwgelakte limousine, wendde hij de blik nog eens naar het bankgebouw en mompelde voor zich heen :

— Je zult nog eens met berouw aan deze dag terug denken, Marc Talbot. Harteloze geldwolf, die je bent ! En dat ben je niet alleen, je bent een schurk op de koop toe. Wel, je zult het je herinneren, dat je John Raffles op bezoek hebt gehad.

HOOFDSTUK III

INTRIGES EN SLUIPWEGEN

John Raffles, want inderdaad was de Gentleman-Inbreker sedert enige jaren in Londen «werkzaam» als Lord William Aberdeen, een schatrijke zonderling en filantroop, liet zich achterover in de kussens van de auto vallen, nadat hij zijn chauffeur een adres had toegeroepen.

Na tien minuten reed de auto de Cromwell Street in, en hield ten slotte niet ver van de Mall stil voor een niet groot, maar fraai herenhuis, hetwelk de Grote Onbekende onder de zoeven reeds genoemde naam sedert enige jaren bewoonde.

Raffles stapte uit, wisselde enige woorden met zijn chauffeur, een zwaar gebouwd man met de ogen van een kind en ging toen het huis binnen. Een oude bediende met spierwit haar trad hem tegemoet om hem hoed en jas af te nemen.

— Is mijnheer Brand thuis, Gaston ? zo wendde Raffles zich tot de grijsaard.

— Mijnheer Brand is zoeven thuis gekomen, Mylord en ik geloof dat hij zich thans wat vermaakt in de billardkamer.

Raffles knikte de oude man vriendelijk toe en sprong met lenige tred de trap bij twee treden tegelijk op, die achter in de brede vestibule naar de eerste verdieping voerde. Hij volgde

een brede gang en reeds op enige afstand verkondigde hem het klotsen van ivoor tegen ivoor, dat Charles Brand, zijn trouwe vriend en metgezel, zich vermaakte met zijn geliefkoosd tijdverdrif.

Een ogenblik later trad hij de billardkamer binnen en vond daar inderdaad Charles Brand.

Deze laatste zette aanstonds zijn queu weg en trad Raffles tegemoet met de uitroep :

— Je bent vlugger terug dan ik had durven hopen. Maar naar je gelaat te oordelen, is er iets gebeurd, waarop je niet gerekend hebt. Zeg mij eerst eens, is mijn oordeel juist gebleken, en is die Talbot niet een inhalige schavuit ?

— Ik vrees dat hij nog erger is, Charles, antwoordde Raffles, terwijl hij Brand naar een gemakkelijke leunstoel voerde en in een dergelijk meubel tegenover hem plaats nam. Ik snapte hem juist op het ogenblik, toen hij een van zijn typisten trachtte te kussen.

— Nu, dat is eigenlijk geen doodsonde, riep Brand lachend uit. Zij zelf vond het misschien ook wel leuk.

— Neen Charles, drijf er niet de spot mee, zei Raffles ernstig. Het meisje verzette zich krachtig en dat niet alleen, maar, terwijl ik nog in het vertrek was

nam zij haar ontslag en zei tot haar patroon, dat hij zich nog diezelfde dag van een ander zou moeten voorzien.

— Dat verandert de zaak, hernam Brand. Hoe heette dat meisje ?

— Dat kan ik je niet zeggen, maar zij had een allerlieft gezichtje, mooi goudblond haar en blauwe ogen ; zij was zeker niet ouder dan hoogstens negentien jaar en zij deed het werk van een typiste. Wij zullen echter spoedig genoeg haar naam weten, want ik wil dat dappere ding, dat in een tijd als deze haar betrekking prijs gaf, omdat haar patroon haar lastig viel, in het oog houden.

— Nog iets ?

— O ja, ik ben er nog niet. Het schijnt inderdaad waar te zijn, dat Talbot een weinig zwak staat, dat wil zeggen, hij kon mij niet aanstonds mijn 80.000 pond sterling uitbetalen, van de 100.000, die ik bij hem geplaatst heb.

— Neem mij niet kwalijk, maar dat heeft niet veel te betekenen. Het is immers zeer goed mogelijk, dat het geld zich op dat ogenblik niet in de kluis bevond.

— Dat is het juist, hernam Raffles. Ik meen te weten dat hij het gestoken heeft in een zaak, die weleens verkeerd kon eindigen. De man neemt te veel hooi op zijn vork en hij heeft te weinig liquide middelen, dat is de hele zaak.

— Maar Talbot is een slimme vos ; hij weet wel, dat zijn val door niemand te Londen gewenst kan worden.

— Tenminste voor het ogenblik, voegde Raffles er aan toe.

— Wat heb je me nog meer mee te delen ?

— Ik vroeg hem of hij mij kon aanraden, aandelen te nemen in de Andes Oil Cy, en hij antwoordde, dat hij van die maatschappij nog niet gehoord had.

— Dan is het ook zwendel, Edward, want Talbot mag zijn wat hij wil, hij heeft een bijzonder fijne neus in geldzaken en als die maatschappij werkelijk solide was, dan zou hij het weten.

— Wij zullen wel eens zien, hernam Raffles kortaf. Ten slotte vroeg ik hem, in te tekenen op mijn lijst voor het Tehuis voor Oorlogsinvaliden.

— En wat deed hij ?

— Hij weigerde. Hij tekende zelfs voor geen penny.

— Dat is meer dan erg, riep Brand vol verontwaardiging uit.

— O, wees maar stil, het zal hem opbreken. Hij zal er voor gestraft worden, dat verzeker ik je. Maar nu is het, geloof ik, haast tijd om te lunchen, Charles. Wat dunkt je er van, als wij eens naar het Criterion gingen ?

— Ik heb er volstrekt niets op tegen, Edward, antwoordde Brand. Wat gaam wij vanmiddag doen ?

— Als wij niets beters te doen hebben, dan zullen wij het huis van Talbot eens opnemen, vermomd natuurlijk, want binnenkort denk ik er een nachtelijk bezoek te brengen, dat hem heugen zal.

De beide vrienden verlieten nu de billardkamer en daalden de trap af, om zich te gaan kleden voor de lunch. Een half uur later, nadat Brand de chauffeur James Henderson, telefonisch gewaarschuwd had, dat hij weer met de auto moest voorrijden, verlieten de beide onafscheidelijke vrienden het huis.

Binnen korte tijd reed Henderson hen naar het welbekende, fijne restaurant, waar het reeds tamelijk druk was. Niet zonder moeite vonden zij een onbezet tafeltje en toen zij gezeten waren, viel aanstonds hun oog op een knappe een weinig opzichtig geklede vrouw, die een paar tafeltjes van hen verwijderd zat, geheel alleen. Zij had blijkbaar juist geluncht en sprak met de kellner, die haar bediende.

Brand boog zich een weinig naar Raffles over en vroeg op zachte toon :

— Weet je wie daar zit ?

— Ja zeker, dat is, wanneer ik mij niet vergis, Violet Portland. Ik zou zeggen dat zij er een weinig grimmig uitziet.

— Je hebt waarachtig gelijk, ze ziet er uit alsof haar iets onaangenaams gepasseerd is, bevestigde Brand glimlachend.

— Ober, wat kun je ons vandaag aanbevelen ?

Deze vraag was gericht tot de kellner, die zoeven naderbij was getreden. Terwijl de man in gebukte houding fluisterend met Raffles sprak, bleef Brand nieuwsgierig naar de actrice kijken, die in de laatste weken zo veel van zich had doen spreken.

Hij zag dat de kellner wegging, en een ogenblik later terugkeerde met een geweldig groot boek, dat niet anders kon zijn dan het adresboek van Londen. Hij legde het voor haar neer, en dadelijk schoof de toneelspeelster haar tas een weinig terzijde, trok het boek naar zich toe en begon er ijverig in te bladeren.

Daarop liet zij zich door de kellner een blaadje papier van zijn blocnote geven, haalde een klein gouden potloodje te voorschijn en begon blijkbaar enige namen en adressen te noteren.

Raffles had juist zijn bestelling gedaan en de kellner verwijderde zich op hetzelfde ogenblik, dat de toneelspeelster het adresboek weer dicht sloeg en het papiertje waarop zij geschreven had, in een buitenzakje van haar tas stak.

Zij wenkte de kellner, rekende af, stond haastig op en ging heen.

Maar bij het lopen langs de tafeltjes kwam haar tas met een daarvan in aanraking en zij had juist bijna de deur bereikt, toen het papiertje uit het buitenzakje gleed en langzaam ronddraaiend als een herfstblad op de wijnrode loper neerdwarrelde, die het gangpad bedekte.

Brand, die haar geen ogenblik uit het oog had verloren, stond haastig op en snelde naar de uitgang. Hij raapte het papiertje op, teneinde het Violet Portland te overhandigen, maar deze was nergens meer te zien.

Een weinig teleurgesteld keerde Brand terug met het papiertje in zijn

hand. Op het ogenblik dat hij weer wou plaats nemen, vroeg Raffles :

— Mag ik weten wat die galop door de zaal beduidde ? Was het een soort lichaamsoefening, alvorens de lunch te beginnen ?

— Neen Edward, antwoordde Brand lachend, terwijl hij het papiertje naast zich neerlegde. Het was niets anders dan een uitbarsting van beleefdheidsgevoelens. De zaak was eenvoudig, dat Violet Portland een stukje papier verloor, waarop ik haar zoeven enige adressen uit het adresboek heb zien overschrijven.

Raffles had tamelijk onverschillig een blik geworpen op het stukje papier, dat Brand naast zich had gelegd. Er lag verbazing in zijn stem, toen hij zei :

— Ik vind er wel acht namen van particuliere detectives op.

— Wat zonderling ! riep Brand verwonderd uit. Zou zij bestolen zijn ?

— Dat geloof ik niet, Charles.

Juist liep de kellner voorbij, die aan het tafeltje van Violet Portland bediend had en Raffles stond op het punt, hem het papiertje toe te steken, toen hij zich bedacht en snel en ongemerkt de namen overschreef in zijn eigen agenda. Daarna wenkte hij de man, en stelde hem het papiertje ter hand met de woorden :

— Dit stukje papier is verloren door Miss Violet Portland, ober ! Misschien keert zij wel terug, om het te komen halen. Je kunt het haar dan weer ter hand stellen. Het is uit haar tas gegleden, toen zij vertrok.

Er waren nog geen vijf minuten verlopen of de voorspelling van Raffles zou bewaarheid worden. De toneelspeelster had het verlies zeker bijna aanstonds gemerkt en haar auto weer doen terugkeren. Zij kwam nu binnen, een wolk van parfum om zich heen verspreidend en ging dadelijk af op de kellner, die haar bediend had.

Raffles en Brand, schijnbaar verdiept in de aangename bezigheid, welke het verorberen van een goede lunch impliceert, zagen hoe de man haar het papiertje ter hand stelde, hoe zij hem

een fooi wilde geven, die hij echter beleefd afwees en daarbij een snelle blik in hun richting wierp en hoe ten slotte de schone toereelspeelster eveneens enkele seconden in hun richting keek, en daarop weer wegruiste.

— Een koningin kon niet trotser zijn, zei Raffles, nadat de deur weer achter haar was dichtgevallen.

— Zeg mij eens, waarom heb je eigenlijk die adressen overgeschreven?

— Och, men kan nooit weten waarvoor het dienstig kan zijn. Als zij niet bestolen is en ik denk dat die kans al zeer gering is, dan heeft zij natuurlijk iets anders om handen, waarbij de hulp van een particuliere detective voor haar onontbeerlijk is.

— En wie is volgens jouw eigen mening de knapste van de detectives, wier namen zij heeft genoteerd?

— O, zonder enige twijfel, Eddy Jarvis, antwoordde Raffles onmiddellijk.

De beide vrienden spraken al spoedig over een ander onderwerp, totdat Brand eensklaps weer vroeg:

— Wist je, dat Violet Portland doodverfd wordt als de minnares van Marc Talbot?

— Ja, dat zegt men. Ik voor mij geloof echter niet, dat het al zo ver is.

Terwijl de beide vrienden dit gesprek voerden, hetwelk naderhand ernstige gevolgen zou blijken te hebben, liet Violet Portland zich in haar cabriolet naar het sombere gebouw van Scotland Yard rijden. Daar vroeg zij een ogenblik de inspecteur van dienst te spreken, die zich aanstonds hoffelijk tot haar beschikking stelde en naar haar verlangens vroeg. Zij liet hem het lijstje der detectives zien en vroeg:

— Zoudt u wel zo goed willen zijn mijnheer de inspecteur, mij eens aanstonds te zeggen welke van de acht namen van detectives, die ik hier heb genoteerd, aan de beste hunner toebehoort?

— Eddy Jarvis, Madame. Hij is een van onze knapste koppen en wij zouden hem wat graag hier op Scotland Yard willen hebben.

— Ik dank u, inspecteur.

Daarop keerde zij naar haar auto terug, die voor de grote poort stond te wachten.

— Brompton Court, 29, John! riep zij de chauffeur toe.

Zij stapte in, het portier sloeg dicht en de auto zette zich in beweging, om een half uur later stil te staan voor een eenvoudig huis, waarvan de gehele tweede verdieping bleek te worden bewoond door Eddy Jarvis.

Zij liet de beroemde detective haar kaartje brengen en vijf minuten later stond zij tegenover een krachtig gebouwd man, met eigenaardige, lichtgrijze ogen, waarvan de kleur echter bij sommige gemoedsbewegingen veel donkerder werd en gitzwart haar, ofschoon hij de vijftig zeker al naderde.

Jarvis zat achter zijn bureau en had Violet Portland met een hoffelijk gebaar uitgenodigd om plaats te nemen en begon:

— Mag ik weten wat u tot mij voert, Miss Portland?

— Maar laat ik u eerst vragen, of gij mij kent.

— Ik zou al een zeer incompetente detective zijn, als ik niet eens onze op de voorgrond tredende toneelspeelsters kende, antwoordde Jarvis schouderophalend. Waarom vraagt gij dat?

— Misschien wel, omdat ik het naderhand wellicht niet aangenaam zou vinden, als gij u al te duidelijk zoudt herinneren, wie thans bij u zit en om welke redenen ik hier ben gekomen.

— In sommige gevallen is mijn geheugen zeer slecht. Miss Portland. Dat hangt geheel en al van de omstandigheden af. En nu ter zake, als ik u verzoeken mag. Wat wenst gij van mij?

— Ik verlang informaties.

— Wie is de persoon?

— Marc Talbot!

— De financier? vroeg Jarvis en hij had thans wel enige moeite om zijn verbazing te verbergen.

— Ja, de financier.

— Wat wilt u van hem weten?

— Ik wil zijn gehele verleden kennen. Ik wil weten wanneer hij hier in Londen is gekomen en wat hij vóór die tijd deed, waarvan hij leefde, wie zijn vrienden waren, kortom, ik wil alles omtrent zijn verleden weten, wat ge mij slechts kunt mededelen.

Jarvis floot even zacht voor zich heen, want bij nader inzien bleek de opdracht toch niet zo gemakkelijk uitvoerbaar, als hij zich eerst had voorgesteld.

De toneelspeelster trachtte op het gelaat van de detective te lezen wat er in hem omging en vroeg toen enigszins ongeduldig :

— Kunt u mij helpen of niet, mijnheer Jarvis ?

— Ik zal in ieder geval mijn best doen, Miss Portland. Ik moet u echter

zeggen, dat het niet zo gemakkelijk zal zijn, want voor zover ik weet, is er hier in Londen niemand, die met enige zekerheid kan zeggen waar en wat Marc Talbot was vóór hij zich hier in Londen kwam vestigen !

— Doe in ieder geval uw best ! Wanneer moet ik terugkomen ?

— Gij hoeft niet terug te komen, Miss Portland, zodra ik iets weet, zal ik zelf of een van mijn assistenten u dat komen berichten. Gij woont nog altijd in de Cromwell Street ?

— Weet gij dat óók al ? vroeg de toneelspeelster verwonderd.

Slechts een medelijdend lachje was het antwoord. En daarop geleide Jarvis haar tot bij de deur.

HOOFDSTUK IV

MIJNEN EN CONTRAMIJNEN

Er waren ongeveer vier dagen verlopen sedert het bezoek van Violet Portland aan de beroemde detective.

Op de Beurs deden omtrent die tijd zonderlinge geruchten de ronde. Men fluisterde over de financiële toestand van Marc Talbot, eerst nog verstolen en in de hoekjes, daarna openlijk.

Niemand kon iets bepaalds zeggen, maar angst en onzekerheid was op het gelaat te lezen van velen, wier lot onverbreekbaar samenhang met dat van de invloedrijke financier.

Het scheen op enige wijze te zijn uitgelekt, dat Lord William Aberdeen een volle dag had moeten wachten alvorens hij een deel van zijn deposito had kunnen terugkrijgen.

En dan sprak men nog over het zonderlinge geval van Herbert Meade, de jeugdige fabrikant, wiens fabriek voor een groot gedeelte gefinancierd werd met geld, door Talbot verstrekt.

Om de een of andere reden had de financier plotseling zijn medewerking opgezegd en geweigerd, voortaan nog geld in de zaak van Meade te steken.

Dit was voor menigeen een raadsel, want zelfs een leek kon wel zien, dat de fabriek van Meade met grote schreden vooruitging en dat zij binnen enkele jaren grote winsten zou afwerpen, mits men de jonge, energieke fabrikant in staat stelde de nodige uitbreidingen uit te voeren en hem het benodigde kapitaal te verschaffen, want Meade zelf

was met zo goed als niets begonnen en was persoonlijk nog zo arm als een kerkrat, tenminste in de ogen van de Londense beursbezoekers.

Maar het duurde niet lang of er begonnen enkele bijzonderheden uit te lekken.

Meade had op het kantoor van Talbot, bij wie hij om, zo te zeggen, was binnengedrongen, een hevige woordenwisseling met de bankier gehad en de twist liep niet alleen over de opgezegde hypotheken.

Er waren luistervinken geweest en er was een vrouw in het spel.

Een paar dagen later wist, of vermoedde men althans de waarheid: Marc Talbot had een zeer knappe typiste in dienst gehad, die eensklaps haar ontslag had genomen, omdat de bankier haar oneerbare voorstellen had gedaan en dat meisje, Grace Maclagan, was de verloofde van Herbert Meade.

En zo was de opzegging van het onmisbare kapitaal niets anders geweest dan een daad van wraakzucht van de kant van Talbot. Hij wist maar al te goed, dat hij de jonge fabrikant in zijn macht had en hij had van die macht misbruik gemaakt.

De fabriek, die zoveel belofde, zou eerstdaags in andere handen moeten overgaan, want het was al zeer onwaarschijnlijk, dat de jonge fabrikant in deze onrustige tijden elders het benodigde kapitaal zou kunnen vinden.

Hij was die eerste dag na de opzegging met samengeknepen lippen en zeer bleek op de beurs verschenen, en men had hem enkele malen zien spreken met verschillende effectenhandelaars en steunpilaren van de beurs, die echter allen een bedenkelijk gezicht hadden getrokken, en gebaren hadden gemaakt, die aan duidelijkheid niets te wensen overlieten.

De beursbezoekers waren dus zeer verrast, toen zij slechts twee dagen later Herbert Meade opnieuw zagen verschijnen met een opgewekt gelaat en schitterende ogen.

De oorzaak daarvan was reeds enige minuten later bekend: de jonge fabrikant had zich elders kapitaal weten te verschaffen, maar het vreemde was, dat hij er zich volstrekt niet over wilde uitlaten, wie hem aan het nodige geld gegeven had.

Maar dit stond vast, de geldgever was met een zeer geringe rente tevreden, een rente, waarvan het bedrag de verontwaardiging gaande maakte van alle professionele geldschieters. Bovendien deed het gerucht de ronde, dat de zaken zodanig waren geregeld, dat Meade met volle kracht aan het werk kon gaan, zonder de minste vrees, dat hem het kapitaal ontijdig opnieuw zou kunnen worden ontnomen.

Het was omstreeks vier uur in de namiddag, toen Violet Portland lui lag uitgestrekt op een divan, in het boudoir van haar weelderig ingerichte flat in de Cromwell Street.

Zij las een rol door, welke haar juist door een theaterdirecteur was ter hand gesteld, maar haar gedachten waren blijkbaar bij geheel iets anders.

Die gingen uit naar het ogenblik, zo vurig begeerd, waarop zij aan de zijde van Talbot zou heersen over de rijksten in Londen, over wie hij thans alleen de scepter zwaaide.

Ook haar waren de geruchten ter ore gekomen omtrent de wankele positie van Talbot. En hoe zonderling het ook moge schijnen, zij had zich geen enkel ogenblik ongerust gemaakt. Zeker, zij had de bankier niet hartstochtelijk lief, door hem slechts wilde zij haar eerezucht bevredigen, maar zij waardeerde in hem zijn werkkraft, zijn durf, en vooral zijn weergaloze sluwheid.

Zij had haar rol juist met een gebaar van ongeduld van zich afgeworpen, toen het kokette kameniertje binnentrad, met een kaartje op een zilveren presenteerblad, hetwelk zij aan haar meesteres ter hand stelde. Deze wierp er even een blik op, haalde de schouders op en zei toen:

— Ik ken die heer niet. Wat wil hij van mij?

— Hij zegt dat hij komt namens mijnheer Jarvis, madame, zei het kameniertje.

In een oogwenk was Violet overeind, en voor de spiegel getreden, met het onwillekeurige gebaar van de vrouw, die gaarne voor iedereen schoon wil zijn.

Laat die heer onmiddellijk binnenkomen, Mary, beval zij.

Het kameniertje verdween en een ogenblik daarna trad een jongeman binnen met een scherp gesneden gezicht en lichtblond haar. Hij droeg een tas van juchtleider onder de arm, die hij aanstonds onder het bereik van zijn hand, op de kleine, ronde tafel van palmhout neerlegde, die bij een der ramen stond. Zodra het kameniertje de deur weer gesloten had, trad Violet Portland op de bezoeker toe en vroeg met nauwelijks bedwongen ontroering :

— Welnu ? Hebt u iets kunnen ontdekken ?

— Ik weet volstrekt niet of men het zo mag noemen, madame, antwoordde de assistent van Jarvis schouderophalend. Wij hebben onderzoek gedaan naar het verleden van Marc Talbot, zoals onze principaal ons had opgedragen en dat verleden is ongetwijfeld avontuurlijk genoeg geweest. Maar gij kunt u zelf overtuigen.

De jonge man had de portefeuille geopend, haalde er een aantal grote, gele enveloppen uit, alle in een der bovenhoeken van een naam voorzien en nam er een uit, waarop in grote letters de naam van Marc Talbot stond geschreven.

Hij haalde een vel papier te voorschijn en stak het de jonge vrouw toe met de woorden :

— Hierop zult u alles vermeld vinden, wat Marc Talbot betreft. Hier en daar is een enkel klein hiaat, maar ik verzeker u, dat het dan ook volstrekt onmogelijk was iets omtrent zijn verblijfplaats in dat tijdperk te weten te komen. Deze hiaten zijn echter nergens langer dan hoogstens een half jaar.

Violet Portland had het keurig ge-

typte rapport gretig aangenomen, maar zij gaf het bijna aanstonds terug met de woorden :

— Ik ben op het ogenblik een weinig nerveus, mijnheer. Als ik u verzoeken mag en ik houd u niet te lang op, ga daar dan zitten en lees het mij even voor.

De assistent raadpleegde zijn horloge, ging toen zitten en begon met duidelijke stem voor te lezen :

Marc Talbot is Australiër van geboorte, en thans 45 jaar oud. Hij is de zoon van een Engelsman en een halfbloed, en hij werd pas na de geboorte door zijn vader geëcht. Zijn vader vertrok naar Amerika, na de dood van zijn vrouw en nam de knaap mee, die toen ongeveer tien jaar was. Alvorens de oude Talbot gelegenheid had gevonden fortuin te maken, stierf hij en de jongen bleef onverzorgd achter. Hij begon met kranten te verkopen, werd loopjongen, leerde zich zelf Frans en Duits, en bracht het tot klerk op een effectenkantoor. Hij verliet dat kantoor op twintigjarige leeftijd, na een twist met zijn chef, en blijkbaar slaagde hij er niet in, in eenzelfde betrekking ergens anders te komen, want wij vinden hem een half jaar later terug in Canada.

Hier hield de assistent van de detective even op, keek de toneelspeelster aan, en zei :

— Hier hebben wij een van de hiaten, waarover ik u zoeven sprak, madame. Het was onmogelijk na te gaan, waar hij dat halve jaar is geweest.

Hij boog zich opnieuw over het rapport en vervolgde :

Talbot kwam dus in Canada en moest daar een betrekking aannemen op een ranch, eerst als koeienjongen, vervolgens als administrateur. Hij leidde een tamelijk woest leven, dronk veel, vocht gaarne en kwam enige malen in aanraking met de cheriff. Hij ging ten slotte mee met een troep pelsjagers, keerde twee jaar later uit Alaska terug en ves-

tigde zich met wat overgespaard geld in Toronto. Daar huwde hij met een zekere Ellen Clifford, de dochter van een rijke exporteur, wie hij zeker het hoofd op hol moet hebben gebracht, want de vader verzette zich heftig tegen het huwelijk en hij moest haar heimelijk ontvoeren, teneinde zich met haar door een geestelijke in het huwelijk te laten verbinden.

Na de huwelijksvoltrekking, trok hij met zijn jonge vrouw naar San Francisco, stichtte daar een bank, die failliet ging, probeerde het nogmaals in St. Louis, had daar een tamelijk opzienbarende liefdesaffaire met een variété-zangeres, als gevolg waarvan zijn vrouw hem verliet en daar wordt zijn spoor nogmaals bijna een half jaar uitgewist.

Dan vinden wij hem terug in Calcutta, waar hij zich eveneens op bankzaken toelegt en zich tevens bezig houdt met smokkelhandel, waardoor hij een paar malen in aanraking komt met de strafrechter.

Hier had ook een tamelijk geheimzinnig voorval plaats, een geval van vals spelen in een particuliere club, waarbij Talbot een zeer dubbelzinnige rol moet hebben vervuld. Bijzonderheden dienaangaande zijn echter moeilijk te verkrijgen.

Een zijner ondernemingen moet hem tamelijk veel geld hebben opgebracht, en met dat kapitaal kwam hij omstreeks tien jaren geleden naar Londen; hij vestigde zich daar als effectenhandelaar en geldschietter.

Van dat tijdstip af nam zijn invloed aan de beurs en zijn rijkdom hand over hand toe, zoals trouwens van algemene bekendheid mag worden geacht.

Bepaalde misdrijven zijn hem in die tijd niet ten laste gelegd, ofschoon twee of drie financiële transacties op het kantje af waren, waarbij slechts zijn sluwheid hem kon vrijwaren voor een nieuwe kennismaking met de strafrechter.

Samengevat: een avonturier, wien het zeer voorspoedig is gegaan en in

wiens leven ongetwijfeld enige duistere episodes zijn.

De assistent keek op, vouwde het rapport dubbel, legde het op tafel en voegde er lakoniek aan toe:

— De kosten bedragen 350 pond sterling. Dezer dagen zal u de declaratie worden toegezonden.

De toneelspeelster had met de grootste aandacht toegelisterd, op de sofa gezeten en de kleine, blanke handen naast zich op de zitting gesteund, zonder dat zelfs haar wimpers bewogen.

Nu hief zij langzaam het hoofd op, keek de assistent met haar fluweelzwarte ogen, waarin thans een raadselachtige uitdrukking lag, strak aan en vroeg:

— Zeg mij eens ronduit, mijnheer, zoudt gij denken dat Talbot hier in Londen onmogelijk was geworden, als dat rapport eens algemeen bekend werd gemaakt?

— Mijn persoonlijke mening is, dat het in ieder geval hoogst onaangenaam voor hem zal zijn. Of het hem echter bepaald onmogelijk zou maken, dat is een andere zaak. Men zou dan toch in ieder geval met de bewijzen van een en ander op het tapijt moeten komen.

— Ja juist, de bewijzen, herhaalde de toneelspeelster langzaam en als in gedachten verzonken.

Toen stond zij haastig op, nam het rapport van het tafeltje sloot het weg in een kleine secretaire en zei tot haar bezoeker, die eveneens was opgestaan:

— Zeg aan meneer Jarvis, dat ik hem bedank voor de vlugheid, waarmee hij deze zaak heeft behandeld. En wat de rekening betreft, gij kunt haar mijntwege morgen reeds laten presenteren.

Nauwelijks had het bevallige kamermeisje de bezoeker aan de deur opgevangen, of Violet snelde naar de tafelfelefoon, draaide een nummer en wachtte even tot zij aansluiting had.

Toen klonk haar stem in afgebroken zinnen:

— Ben jij daar zelf, Jack, blij dat ik je tref, heb je een ogenblik voor mij ? Neen, ik wilde dat je hier kwam, zo spoedig mogelijk, neem een auto, het geldt een zaak van groot belang en die ook voor jou heel wat voordeel kan afwerpen. Ja, ik wist wel dat die mededeling je tot ijver zou opwekken. Ik verwacht je dus dadelijk.

Zij legde de hoorn op de haak en zei voor zich heen, terwijl zij de handen tot vuisten balde :

— O, hij zal mij tot zijn vrouw maken. Al zou ik er hem toe moeten dwingen met de uiterste middelen. Ik weet dat hij op zijn manier van mij houdt, ik weet dat hij mij hartstochtelijk begeert, maar ik wil méér zijn dan zijn minnares, ik wil dat hij mij binnenleidt in de hoogste kringen, waar hij zelf verkeert en waar men mij thans nog durft uitstoten, alsof ik een meelaatse was. Ik zal die rijke en trotse aristocraten leren, wat het zeggen wil, Violet Portland de voet te hebben dwars gezet.

Plotseling hief zij het hoofd op en luisterde. De bel was zoeven overgegaan. Zij hoorde hoe het dienstmeisje naar de gangdeur liep en het volgende ogenblik klonk een zware mannenstem, gevolgd door een onderdrukt lachen van het dienstmeisje. Dadelijk daarop werd de kamerdeur geopend en het meisje, met de lach nog op het gelaat, kondigde aan :

— Daar is mijnheer uw broeder, madame.

Zij werd bijna op hetzelfde ogenblik terzijde geschoven door een krachtig gebouwde man met een donker uiterlijk, waarin onmiddellijk de familiegelijkenis, met zijn zuster te bespeuren viel, ofschoon zijn bleek, knap gelaat maar al te zeer de sporen vertoonde van een bandeloos leven van uitspattingen, hartstocht en drinkgelagen.

Hij knikte zijn zuster even toe, wachtte tot het dienstmeisje de deur weer gesloten had, liet zich in een stoel neervallen, zonder zelfs de moeite te nemen, zijn hoed af te zetten, en zei toen:

— Wat is er aan de hand, zusje ? Het moet werkelijk wel iets belangrijks zijn, dat je er toe brengt, mij op zo'n vreemd uur hier te laten komen ; ik wilde juist naar mijn club gaan om te dineren.

— Je zult het aanstonds horen, Jack, zei de jonge vrouw, terwijl zij tegenover haar broeder plaats nam. Ik heb je hulp nodig.

— Mijn hulp ? Waartoe in 's hemelsnaam ?

— Ik wil met Marc Talbot trouwen.

— Jij trouwen met die millionair ? Is het je in je hoofd geslagen, meisje ? Hij wil je tot zijn minnares maken, dat begrijp ik heel goed, maar trouwen ? Hij denkt er niet aan, geloof me.

— Als je mij even laat uitspreken, Jack, hernam Violet op scherpe toon, dan zul je wel anders oordelen. Ik wil met hem trouwen en hij zal mij tot vrouw vragen, maar jij moet mij daarbij helpen. Luister bedaard naar mij. Lees dit eens.

Zij was onder het spreken op haar secretaire toegetroten, had het meubel geopend en nam er nu het rapport uit, hetwelk zij aan haar broeder toestak.

Deze nam het met een onzekere beweging aan, volstrekt niet vermoedend wat zijn zuster van hem verwachtte, maar toch onwillekeurig onder de indruk geraakt van haar beslist optreden en haar zekerheid. Hij begon dus te lezen, eerst vrij onverschillig, daarna met gespannen aandacht. Toen hij het gehele vel ten einde had gelezen, vouwde hij het weer op en gaf het aan zijn zuster terug met de woorden :

— Die millionair schijnt dus ook al een paar voze plekken te hebben, maar dat treft men onder financiers tegenwoordig vaak aan. Er zijn er maar weinig, die niet min of meer beurs zijn. Ik kan echter volstrekt niet inzien in welk opzicht...

— Luister dan. Het zou voor Talbot in de hoogste mate onaangenaam zijn, als men hier plotseling over zijn verleden begon te praten, maar dat zou niet voldoende zijn om hem onmogelijk te

maken, dat begrijp ik zelf ook wel. Maar er is iets dat mij zegt, dat in dit rapport niet alles te lezen staat omtrent het verleden van de man, die ik als mijn echtgenoot bestemd heb. Er moet iets met hem gebeurd zijn, dat hem waarschijnlijk nu nog een lelijke pijp kon doen roken, als het algemeen bekend werd. Ik noem, bijvoorbeeld, die kwestie met het valse spel in Calcutta. Je weet hoe onze Engelse gentlemen daarover denken. Wanneer dat werkelijk zo geschied is, en Talbot heeft zich daaraan schuldig gemaakt, wanneer wij daarvan slechts de bewijzen kunnen vinden, dan zal hij hier nergens meer ontvangen kunnen worden, dan zal hij zijn matten wel kunnen oprollen. In Canada schijnt ook iets te zijn geschied, wat het daglicht niet kan delen en Canada is eveneens Engels gebied. Het is maar de vraag, of wij de bewijzen daar van kunnen aanvoeren.

— En waar zouden die te vinden zijn, denk jij wel? vroeg Jack Portland, wiens belangstelling thans was gaande gemaakt.

— Waar anders dan in zijn eigen huis, in zijn kamer, in zijn schrijfbureau?

— Zo zo, een inbraak dus, kwam het eindelijk langzaam over zijn lippen. En nu hebt je mij laten roepen, om mij te vragen, of ik soms...

— Onzin! Ik verlang niet dat je het zelf doet, hernam Violet. Maar ik weet,

dat je tegenwoordig omgang hebt met rare snuiters. O, ik maak er je geen verwijt van, ik ben niet aangesteld als je gouvernante en je moet zelf maar weten wat je doet. Maar ik heb gehoord dat je bij voorkeur vertoeft in verdachte wijnhuizen in Soho, in Houndsditch, maar vooral ook in het East End. Welnu, als dat zo is, dan zal het je niet moeilijk vallen, een stoutmoedig man te vinden, die in staat en bereid is, dat werkje voor je op te knappen tegen een behoorlijke beloning; hij mag trouwens het geld wat hij vindt voor zichzelf houden; ik heb redenen om te vermoeden, dat het niet zo heel veel zal zijn.

— Top! Ik ben tot je dienst, ik doe het. Ik ga nog vanavond naar « de Blauwe Aap » in Whitechapel en daar zal ik wel een man vinden, bereid om het werkje op te knappen, dat je mij hebt opgedragen. Maar ik zal hem wel wat vooruit moeten dokken en ik ben zelf blut.

Schouderophalend ging Violet weer naar haar bureau, nam een pakje bankbiljetten en wierp het haar broeder toe met de woorden:

— Ziedaar! Dat zal wel ruimschoots voldoende zijn. En nog wat, ik zou mij maar wat vermommen als ik jou was, want het is volstrekt niet nodig, dat de man die het vuile werk doet, weet wie zijn principaal is.

— Laat dat maar aan mij over, zusje.

HOOFDSTUK V

IN « DE BLAUWE AAP »

Het was omstreeks één uur in de nacht, toen een man, tamelijk eenvoudig gekleed, de kraag van zijn overjas hoog opgeslagen en de hand van

zijn hoed diep in de ogen gedrukt, de gelagkamer van het wijnhuis « De Blauwe Aap » binnentrad.

Een donkere baard verborg het on-

derste gedeelte van zijn gelaat en onder zijn hoed kwamen zwarte krullen te voorschijn. Die man was Jack Portland, de broeder van de toneelspeelster.

De waard keek hem een beetje argwanend aan, toen hij langzaam door de tamelijk verlaten gelagkamer schreed en dadelijk ging hij zich overtuigen, of er in de buurt van zijn dievenkroeg soms verdachte gedaanten te zien waren. Pas toen hij dienaangaande gerustgesteld was, sloot hij de deur weer en keerde naar zijn tapkast terug.

Jack Portland was intussen langzaam door de kleine, berookte gelagkamer gegaan, nu en dan een vorsende blik op de lieden werpend, die daar zaten, enkelen slapend, anderen weer in een fluisterend gesprek met elkander gewikkeld, maar die er een voor een alles behalve vertrouwenswekkend uitzagen.

Er waren slechts twee vrouwen aanwezig, zeker nog jong, maar wier thans reeds verlept gelaat getuigenis aflegde van hun misdadig leven.

Zij waren beiden zwaar geschminkt en droegen een opzichtige avondjurk, die schrill afstak tegen de gore omgeving.

Jack Portland moest menig vijandige, wantrouwige blik doorstaan, maar hij stoorde zich daar volstrekt niet aan en liep rustig door, totdat hij eensklaps bleef stilstaan. Zijn blik was gevallen op een tweetal mannen, die in een hoek van de gelagkamer zaten, ieder met een glas bier voor zich. Zij zagen er uit als werklieden, maar hun ruw gelaat met de brede kaken en de in de kassen verscholen ogen wezen maar al te duidelijk hun ware beroep aan. Het waren twee stevige kerels, blijkbaar niet voor een geruchtje vervaard en die reeds enige tijd de nieuweling vol argwaan hadden opgenomen.

Toen Jack Portland nu stilstond en hen enige ogenblikken aandachtig gadesloeg, boog een van de mannen zich een weinig voorover en vroeg op een toon, waarin een dreigende klank niet te ontkennen viel :

— Wil jij soms al het moois van me afkijken, maat ? Is er iets aan me, wat je niet bevalt ?

— Integendeel, makker, je bevalt mij uitstekend, antwoordde Portland snel, terwijl hij haastig naderbij trad. Vindt je het goed als ik wat bij jullie kom zitten ? Drink je glas bier eens leeg en laat ik je een nieuw mogen aanbieden.

— Ho wat ! Wij nemen niet van de eerste de beste bier aan, viel de man, die zoeven gesproken had, ruw uit. Wie ben jij eigenlijk ? Ik heb je hier nog nooit gezien.

— Dat verwondert me genoeg, want ik ben hier wel eens meer geweest, antwoordde Jack.

Hij bedacht echter intijds, dat hij zich vermormd had en voegde er haastig aan toe :

— Ik kom ook meestal op een andere tijd. En laten wij nu eens spijkers met koppen slaan, mannen. Je zult eerst wel vreemd opkijken, maar jullie zien er net uit als de lui, die ik nodig heb. Jullie werken zeker altijd samen ?

— Wou je dat zo graag weten ? Ik zal jou eens wat zeggen, vriend, ik vertrouw jou voor geen cent. Je bent toch niet van de prinsemarij ?

— Ik verzeker je, dat ik volstrekt niets met de politie te maken heb, haastte Jack zich te antwoorden. Kunnen we niet ergens een ogenblik ongestoord met elkaar praten ? Ik heb jullie een voorstel te doen, waarmede jullie een mooie duit kunt verdienen.

— Waarom kan het niet hier gebeuren ? zo vroeg hij, zich tot Jack wendend.

— Omdat er hier te veel pottekijkers zijn. De waard zal wel een kamertje hebben, waar we rustig met elkaar kunnen spreken. Maar zeg me eerst hoe jullie heten, dat is gemakkelijker.

— Noem mij maar Jim ; zo noemen de jongens me en mijn kameraad heet Tom, dat is zeker wel voldoende. En jij ?

— Wel, als je mij absoluut een naam wilt geven, zeg dan maar Harry, antwoordde Jack.

— Nou dan, mijnheer Harry, ik zal eens aan de bolle'of gaan vragen, of hij een hokje voor ons heeft, waarin we ongestoord kunnen poekelen.

Jim was reeds ogestaan, had een paar woorden met de kastelein gewisseld en wenkte nu Jack en Tom om hem te volgen.

Een ogenblikje later zaten de drie mannen bij elkaar in een onaanzienlijk vertrekje, een scort insteekkamerje achter de gelagkamer gelegen. Zij hadden elk een glas bier voor zich en Tom en Jim keken hun nieuwe kennis vol verwachting aan.

— Ik zal niet al te langdradig zijn, mannen en maar met de deur in huis vallen, want ik ben overtuigd, dat ik met twee schrandere kerels te doen heb.

— Kom maar over de brug.

— Luister dan goed. Jullie kent natuurlijk Marc Talbot ?

— Nooit van die vrijer gehoord.

— Marc Talbot is een van onze rijkste mannen, een steunpilaar van de beurs, een man die in een prachtig huis woont in Brewer Street.

Jim liet een zacht gefluit horen, knikte een paar malen nadenkend, alsof hij wat nader was gekomen tot de oplossing van een diepzinnig raadsel, en merkte toen op :

— Wel, wel, een rijke vrijer dus. Neen, nooit van gehoord. Wat is er met hem ?

— Dat zul je aanstonds horen, zei Jack. Ik wilde dat jullie bij die Talbot des nachts eens op bezoek ging en mij dan al die papieren, maar dan ook alle, versta je ? ter hand stelde, die je daar vindt. Het geld mag je houden, de papieren moet ik hebben ! Ik ga dus met jullie mee, ik onderzoek ze daar ter plaatse en jullie legt weer alles op de plek waar je het vindt, wat ik je zal teruggeven.

— Je noemt daar nog al zo iets op, zei Jim langzaam, over zijn kin strijkend. Is daar haast mee ?

— Hoe eerder het gebeurt hoe beter.

— Ken jij goed het huis ?

— Alleen maar van buiten.

— Maar man, je kunt toch maar niet zo aan de slag gaan. Zo 'n huis moet bespionneerd worden. Daar gaan allicht een paar dagen mee heen, want Tom en ik doen niks, of we moeten zeker van onze zaak zijn.

— Nu dan, ik zal de beste tijd voor jullie uitvinden, om je slag te slaan. Behalve het geld dat je vindt en om jullie schadeloos te stellen, als je de brandkast eens niet mocht kunnen openkrijgen, of je vindt er niets of weinig in, zal ik je ieder 500 pond uitbetalen.

— De helft vooruit? vroeg Tom haastig.

— De helft vooruit.

— Top, Harry. We hebben het al gezien, jij bent geen jongen van de vlakke. Jij bent van hoger op, en jij wilt wat met die papieren uithalen. Nu, dat kan ons onverschillig laten. Als je ons een beetje wegwijs maakt, dan zullen we dat zaakje wel opknappen. Je geeft ons dus op : de ligging van de kantoorlokalen en van zijn eigen kamers, tenminste als hij in het huis woont, het aantal van zijn bedienden, het uur waarop hij gewoonlijk thuiskomt, of hij al of niet een waakhond houdt, welk merk de brandkast heeft, waar die staat en meer van die dingen.

— Dat zal ik jullie alles zo spoedig mogelijk meedelen.

— Afgesproken. Maar nu nog iets, veronderstel dat die Marc Tarbot, of hoe hij anders mag heten, wakker wordt en ons overvalt, dan maken wij hem zeker koud ?

— Om Godswil. Dat in géén geval, riep Jack verschrikt uit, die bedacht, dat zijn zuster al heel weinig zou kunnen uitrichten met een dode Talbot. Er mag hem geen haar op het hoofd gekrenkt worden.

— Dat wil zeker zoveel zeggen als dat we hem geen prik mogen geven, hernam Jim. Allemaal goed en wel, maar we hoeven ons toch niet overhoop te laten schieten.

— Wanneer jullie je maatregelen goed neemt, zal hij jullie niet kunnen

overvallen, zei Jack zenuwachtig. Ik hoop toch, dat ik niet met ezels of beginnelingen te doen heb? Als ik me soms in jullie mocht hebben vergist, dan wend ik me liever tot anderen.

— Ik zou je raden om dat niet te zeggen, Harry, riep Jim uit, terwijl zijn ogen kwaadaardig begonnen te schitteren. Je praat met jongens van het vak. Ik heb al minstens dertig kraken achter de rug en Tom nog meer. Dertien jaartjes heb ik in het geheel gebromd, doe je me dat soms na?

— Neen, moest Jack nederig bekenen.

— Als wij je beloven, dat je de papiertjes in handen krijgt, dan krijg je ze ook. Al had hij ze weggestopt in een geheime la, of onder de vloer of achter een schilderij, je krijgt ze, als Jim het je belooft. Maar je gaat mee, vader, want we moeten vastigheid hebben, dat begrijp je wel. Boter bij de vis, dat zeg ik altijd maar. Dan blijf je goede vrienden, zeg nou zelf. En wees nou maar pleiten, dat wil zeggen, maak nou maar dat je wekomt. Wij hebben nog wat samen te bepraten, waar je niet bij hoeft te zijn. Kom morgen op

hetzelfde uur weer hier, dan spreken we verder af en als je langs de bollebof loopt, bestel dan meteen nog maar een biertje voor ons.

De taal was te duidelijk om te kunnen worden misverstaan en Jack begreep, dat hij voorlopig overcompleet was.

Hij nam dus afscheid met een krachtige handdruk, die hem een uur later nog pijn deed, bestelde in het voorbijgaan nog twee glazen bier, betaalde en verliet het dievenhol, verheugd dat hij zo spoedig en buiten verwachting geslaagd was.

Zodra hij de deur van het optrekje achter zich gesloten had, en zijn schreden waren weggestorven, keek Jim zijn makker met een veelzeggende blik aan en zei, terwijl zijn stem plotseling een geheel andere klank had gekregen:

— Een grote schurk, James. Een even grote schelm, als zijn zuster een gevaarlijke intrigante is. Ik ben er blij om, op het goede denkbeeld te zijn gekomen, mijnheer Brand weer eens in de vrouwenkleren te hebben gestoken, en de rol van dienstmeisje te hebben laten vervullen bij Violet Portland.

HOOFDSTUK VI

DE INBRAAK

Weer waren een paar dagen verlopen sedert de samenkomst van Jack Portland en de beide mannen, die hij voor inbrekers had aangezien en die inderdaad niemand anders waren geweest dan John Raffles en zijn trouwe chauffeur, James Henderson, voortreffelijk vermomd en van de plannen der eerzuchtige toneelspeelster op de hoogte gebracht door Charles Brand, die eens te meer had bewezen op welk een onnavolgbare wijze hij in staat was de rol van een jonge en knappe vrouw te vervullen, waartoe zijn slanke figuur, zijn rond, zacht blozend gelaat en zijn grote blauwe ogen hem als het ware voorbestemden.

Door een gelukkige samenloop van omstandigheden had Brand de plaats kunnen innemen van het dienstmeisje der toneelspeelster, dat plotseling ongesteld was geworden en op last van de geneesheer haar betrekking voor goed had moeten prijs geven.

Hij had het gesprek tussen broeder en zuster woord voor woord kunnen af luisteren en nu pas was het hem volkomen duidelijk, om welke reden Violet Portland de hulp van een bekwame detective had ingeroepen.

Wat Raffles betreft, hij had geen oogenblik geaarzeld, zich zelf een rol toe te bedelen in de afwikkeling van deze tragie-comedie, maar hij wilde daartoe zelf het tijdstip vaststellen en dat kon hij, omdat hij reeds talrijke draden in handen had en op zijn beurt de sluwe intrige van de financier was gaan doorzien.

Het was een geheel warnet van leugens en valse voorspiegelingen, aandelen in de ene maatschappij, die opzettelijk en door stromannen bij duizenden worden verkocht, teneinde het te doen voorkomen, alsof er een paniek dreigde; spoorwegaandelen, die door een schijnbaar onverklaarbare oorzaak eensklaps bij drie en vier punten tegelijk kelderden en in hun val de aandelen van grote stoomvaartmaatschappijen meesleepten, aanvragen om in staat van faillissement te worden gesteld van kleine financiertjes, die men als volkomen veilig had beschouwd en waarvan Raffles had ontdekt, dat zij als was waren in de hand van de machtige Talbot, kortom een menigte zetten en contrazetten, alle met de grootste zorgvuldigheid bestudeerd, zoals een bekwam schaker het de zetten op de 64

veiden van het schaakbord doet.

En ondanks alles, ondanks het feit, dat Talbot willens en wetens honderden mensen in de afgrond stortte om zijn eigen plannen te kunnen verwezenlijken, voelde Raffles iets als bewondering voor deze weergalozes stoutmoedigheid en dit schrandere overleg.

Eén enkele verkeerde zet, een kleine berekening die falikant uitliep en het gehele bouwwerk moest in puin storten.

Dat wist de bankier natuurlijk even goed als Raffles en toch bleef hij steeds hetzelfde onverstoorbare gelaat tonen en niets wees op de reuzenstrijd, die hij thans voerde en die hij moest winnen, op straffe van tot de bedelstaf te worden gebracht.

Raffles en Charles Brand spraken over deze dingen, toen zij zich omstreeks elf uur des avonds in hun kleedkamers van het huis in de Cromwell Street bevonden, teneinde zich voor te bereiden op hun nachtelijk avontuur.

Brand had het zo weten aan te leggen, dat hij zich ongesteld had gehouden en van zijn tijdelijke meesteres verlof had gekregen, die nacht ten huize van zijn « ouders » door te brengen.

Hij zou namelijk als « derde man » van de partij zijn, daar de gewaande Jim te kennen had gegeven aan de broer der schone toneelspeelster, dat hij met Tom niet alleen aandurfde.

— Ik zou wel eens willen weten, zei Brand die bezig was, zijn vrouwenkleeren te verruilen tegen een versleten pak, of wij inderdaad in het huis van Talbot compromitterende papieren zullen vinden.

— Die vinden wij er stellig.

— Hoe kun je daar zo volkomen zeker van zijn ?

— Wel, ik zal er compromitterende papieren vinden, omdat ik ze er vinden wil! Ze liggen daar trouwens op die tafel.

— Wat moet dat betekenen ? vroeg hij toen. Ik begrijp volstrekt niet wat je van plan bent.

— Het is toch tamelijk eenvoudig. Ik wil die harteloze en eierzuchtige vrouw een lesje geven, dat zij zich nog lange tijd zal herinneren. Zij wil immers bewijzen hebben van de schuld van Talbot aan een of ander duister misdrijf uit zijn jeugd, dat hij misschien in het geheel niet bedreven heeft, welnu, zij zal ze hebben.

— Maar dan gaat zij er mee naar Talbot en die zal dadelijk het bedrog ontdekken en haar uitlachen, hernam Brand.

— Dat is ook juist mijn plan, hernam Raffles koel. Hij zal denken aan een grove poging tot chantage en haar eenvoudig de deur wijzen, al wenst hij haar nog zo vurig als zijn maitresse te bezitten.

— Maar dan zou je het immers even goed kunnen doen voorkomen, alsof je volstrekt niets in het huis van Talbot gevonden had, zei Brand, die nu op zijn beurt zijn gelaat onder handen nam.

— O neen, dat zou de grap niet tot haar recht doen komen. Zij moet zegespralend naar hem toestappen, met de papieren in de handen, menende dat zij hem nu geheel in haar macht heeft en dan moet hij haar aan het verstand brengen, dat zij zich danig vergist.

— Maar neem nu eens aan, dat wij daarginds papieren vinden, die onomstotelijk aantonen, dat Talbot iets op zijn kerfstok heeft, zó ernstig, dat zijn toestand hier onhoudbaar zou worden als zij publiek werden gemaakt ?

— Daar houd ik geen ogenblik rekening mede, mijn waarde, antwoordde Raffles. Talbot is er de man niet naar, zo dom en onvoorzichtig te zijn om dergelijke bewijzen van zijn schuld in huis te houden, waar zij ineens kunnen worden gestolen. Mocht ik mij echter dien-aangaande toch vergissen, vind ik pa-

pieren, die zijn schuld aan een misdrijf aantonen, een misdrijf dat nog niet geboet is, dan zal ik ze heel eenvoudig aan de politie zenden. Talbot verdient in ieder geval geen medelijden, hij is een ware hyena, die over lijken zou gaan, als hij daardoor zijn doel zou kunnen bereiken. Wat hij thans op touw heeft gezet, kost aan honderden hun gehele hebben en houden en ik ben, helaas, niet in staat, hem in deze financiële plannen te dwarsbomen, maar als hij eenmaal het geld binnen heeft, als zijn plan geslaagd is, dan zal ik een woordje meespreken en hem van alles beroven, wat wij maar op onze ruggen kunnen meedragen.

— Daar valt mij iets in, Edward. Als Violet Porland met die papieren, die jij zelf vervaardigd hebt, maar die zij voor echt moet aanzien, naar Talbot toegaat en wanneer wij vannacht bij hem inbreken, dan zal hij zich nog wel eens bedenken, alvorens het grote kapitaal, dat hij met zijn transacties denkt te verdienen, in zijn brandkast te sluiten, die zo onbetrouwbaar gebleken zou zijn en dan zal het je zeer moeilijk vallen, je plan ten uitvoer te brengen, en hem te ontlasten van een groot deel van zijn geld.

— Maak je daaromtrent niet ongerust, Charles, hernam Raffles die een rafelige das om zijn hals knoopte en het effect in de spiegel bestudeerde. Ten eerste ben ik volstrekt niet van plan, ook maar een vinger naar de eigendommen van Talbot uit te steken, omdat ik weet, er vannacht toch niets te vinden, dat de moeite van het meenemen waard is. Alle sporen van ons bezoek zullen dan ook met de grootste voorzichtigheid worden uitgewist. Ten tweede moet je toch begrijpen, dat Violet wel zo verstandig zal zijn, met haar gestolen papieren pas ten tonele te verschijnen, als zij er zeker van is, dat de financiële plannen van haar slachtoffer tot een gunstig resultaat hebben geleid. Van een berooid man moet zij natuurlijk niets hebben.

— Die redenering klinkt logisch, riep

Brand uit. En als Talbot in het geheel geen sporen van braak gevonden heeft, zal hij te eerder geloven, dat die schone dame hem een poets heeft willen bakken, als hij tenminste niet denkt, dat zij stapel krankzinnig is.

— Zo denk ik er ook over, hernam Raffles. En ben je nu klaar? Het is bijna tijd om die nobele broer van Violet te gaan opzoeken, die hoopt in troebel water te kunnen vissen en voordeel te trekken uit de chantage, door zijn liever zuster op touw gezet.

— Ik ben tot je dienst, Edward, antwoordde Brand, die een pet met grote klep had opgezet. Apropos, ik heb daareven een brief op mijn schrijfbureau gevonden van Herbert Meade. Hij bedankt je nogmaals in de warmste bewoordingen voor het geld, dat je hem tegen zulke prachtige voorwaarden ter beschikking hebt gesteld.

— Kom, kom, die jongen maakt werkelijk wel wat al te veel ophef van dat bagatel, zei Raffles glimlachend. Hij verdiende immers dubbel en dwars, dat hij geholpen werd en ik wilde die lage streek van Talbot ongedaan maken.

Raffles had een stapeltje papieren opgenomen, die op zijn tafel hadden gelegen en er bedriegelijk uitzagen, alsof zij reeds vele jaren geleden waren beschreven en liet ze in zijn wijde zak glijden.

— Het was een tamelijk lastig karweitje, zei hij glimlachend, maar ik had het er met genoeg over. Ik heb die stukken gemaakt aan de hand van het zonden register van Talbot, waarvan je zo handig een copie hebt weten te vervaardigen.

De twee mannen verlieten het vertrek na het licht te hebben uitgedraaid. Zij liepen een brede gang door, daalden een trap af en bereikten de achterzijde van het huis. Raffles opende geruisloos een deur, die op de tuin uitkwam, en de beide vrienden stonden buiten. Zij liepen een vrij breed tuinpad ten einde, dat uitkwam op de ga-

rage, waarnaast de kleine tuinpoort gelegen was, welke uitkwam op een stille zijstraat, waar zich nooit iemand vertoonde. Henderson stond reeds te wachten voor de deur van de garage, waarboven zijn eigen kamertje gelegen was. Hij droeg hetzelfde versleten pak, waarin hij voor de eerste maal had kennis gemaakt met Jack Portland.

— Alles klaar, James, vroeg Raffles op zachte toon.

— Alles in orde, mylord, antwoordde de reus.

— Vooruit dan.

De kleine poort werd geopend en de drie mannen stonden op straat.

Het was twaalf uur in de nacht.

De Cromwell Street was op dat uur zo goed als verlaten. Aan het andere einde van de straat stond het huis van Violet Portland, die zich natuurlijk niet bewust was van de nabuurschap met Raffles.

Het drietal volgde deze straat over enige afstand en Raffles riep toen een huurauto aan, welke hem en zijn metgezellen, na een half uur rijdens afzette op de hoek van de Brewer Street, waar zij Portland zouden aantreffen.

De auto was dan ook nauwelijks weer weggereden, of uit de duisternis van een portiek trad een gedaante te voorschijn, die haastig op de drie mannen afkwam. Het was Jack Portland. Hij droeg nog altijd zijn zwarte baard en zijn pruik en had de kraag van zijn overjas hoog opgeslagen.

— Ik begon al ongerust te worden, zei hij op zachte toon. Waar zijn jullie toch zo lang gebleven ?

— Wij hebben een beetje te lang zitten kaarten, Harry, dat is alles, antwoordde Raffles vergoelijkend. Wij gaan nu dadelijk aan de slag.

Zonder verder een woord met elkaar te wisselen, gingen de vier mannen op weg. Zij droegen echter zorg, de gelederen te splitsen, ten einde geen sch-

terdocht te wekken bij eventueel te ontmoeten politieagenten. Na een paar minuten lopens bereikten zij het huis van de geldkoning. Het was half twee. Alles was duister in het grote huis. Raffles beduidde Jack met een gebaar, dat hij zich zo stil mogelijk moest houden en ging toen de andere voor naar een smalle zijstraat, waar zich de muur bevond die de achtertuin afsloot, welke bij het grote huis behoorde.

Daar gekomen, nam hij Jack ter zijde en fluisterde hem in het oor :

— Jij blijft hier staan, tot we terugkomen en je let op de rechercheurs. Als er onraad is, dan fluit je maar. Wij gaan door dat raam naar binnen, ik heb er vanavond al een vin in gezet, een barst in gemaakt, weet je? Ik denk, dat we niet langer dan een half uur zullen wegblijven; ik ken de inrichting van het huis.

Raffles had slechts weinig moeite, het raam te openen en de drie mannen kropen naar binnen, maar alleen om buiten het gezicht van Jack te zijn, want Raffles dacht er niet aan, zijn onderzoekingsstocht verder voort te zetten.

De drie mannen bleven dus rustig in de halve duisternis van het grote vertrek zitten en toen er een half uur verlopen was, kropen zij één voor één weer door het raam, hetwelk zorgvuldig door Raffles gesloten werd, naar buiten.

Aanstonds kwam Jack op hen toe. Zijn hand, welke hij naar Raffles uitstak, beefde van spanning en onrust.

— Hebt je de papieren ? vroeg hij.

— Ik heb ze, maar eerst de centen, makker, zei de gewaande inbreker met een grijnslach. Je hebt ons pas de helft betaald, vergeet dat niet.

Zwijgend haalde Jack zijn portefeuille te voorschijn en duwde een pakje bankbiljetten in Raffles' hand. Deze telde het bedrag zonder zich te overhaasten na en stak Jack toen een dik pak papieren toe, terwijl hij hem toefluisterde :

— En laten we nu maar gauw maken, dat we wegkomen, het is niet zuiver, we hebben weinig voor ons zelf te doen; er zit een alarminrichting aan de brandkast. En als je onze diensten nog eens nodig hebt, we zijn altijd tot je dienst, Harry.

Een harde klap op de schouder van Jack en de drie mannen waren in de duisternis verdwenen.

Jack echter haastte zich op zijn beurt, om van de gevaarlijke plek weg te ko-

men en hij had het geluk, tien minuten later een taxi aan te treffen.

Bij het licht van de lantaarns, die hem voorbijschoten, begon hij de papieren aan een voorlopig onderzoek te onderwerpen en het duurde niet lang, of hij slaakte een onderdrukte kreet van zegepraal en mompelde met schitterende ogen voor zich heen:

— Wij hebben hem! Violet zal tevreden over mij zijn en over een maand ben ik rijk.

HOOFDSTUK VII

WIE EEN KUIL GRAAFT VOOR EEN ANDER...

Drie dagen later barstte de bom. Nog zelden had men in de financiële wereld een dergelijk brutaal stukje bijgevoond, als nu was vertoond door Marc Talbot, de gevreesde en gehate geldman.

Terwijl iedereen in de vaste overtuiging was, dat hij aan de rand van de afgrond stond, trad hij uit de door hem ontketende strijd als overwinnaar te voorschijn. Het bleek nu, dat de geheimzinnige maatschappij, welker aandelen Talbot met zoveel overtuiging aan Raffles ontraden had, wel degelijk bestond. Door stromannen had de sluwe geldman voor zeer weinig geld een groot aantal aandelen laten opkopen, en ze kunstmatig tot ver onder pari te hebben doen dalen.

Op de beurs deed het gerucht de ronde, dat Talbot binnen vier-en-twintig

uur de ronde som van ruim een half miljoen pond sterling had verdiend.

Het was omstreeks tien uur in de ochtend van de volgende dag. De financier bevond zich in zijn particulier werkvertrek en tegenover hem stonden drie mannen, een inspecteur van politie, een brigadier in uniform en Mortimer, een der beste detectives van Scotland Yard.

Het gelaat van Talbot was verwrongen en doodsbleek. Hij was blijkbaar aan de grootste opwinding ten prooi, en nu en dan maakte hij een heftig gebaar van woede en ongeduld, wanneer een der mannen een korte opmerking maakte. Nu barstte hij uit :

— Kort en goed, mijne heren, ik neem niet aan, dat het onmogelijk zou blijken de bedrijver van die stoutmoedige inbraak te achterhalen, die mij in een enkele nacht tweehonderd duizend

pond sterling armer heeft gemaakt!

— Dat hangt er van af wie de dader is geweest, mijnheer Talbot. Gij hebt ons intussen nog niet gezegd, hoe het komt, dat gij ons pas zo laat medeling hebt gedaan van de inbraak.

— Hoe kon ik het eerder doen, daar ik de diefstal zelf pas een kwartier geleden ontdekte. Gij kunt u zelf overtuigen, dat er aan de voorzijde van de kast geen spoor van braak is te ontdekken. De kast is aan de achterkant aangetaast en wel van uit het aangrenzende huis.

— Door de muur heen dus? riep de inspecteur verrast uit. Is het huis hiernaast dan onbewoond?

— Het is van de kelder tot de zolder bewoond, wat volstrekt geen bezwaar voor de dief heeft opgeleverd, hernam Talbot. Maar overtuig u zelf, als ik u verzoeken mag.

Mortimer trad op de grote, moderne brandkast toe, waarvan de zware deur op een kier stond. Hij trok ze zo ver mogelijk open en keek in de kast. Op de brede planken van staal, ruim een meter van elkaar verwijderd, vond hij slechts enige papieren, welke hij even inkeek en toen weer op hun plaats legde. Daarop kroop hij tussen twee planken door in de kast en werkte zich door het gat in de achterwand en vervolgens door de opening in de tussenmuur, welke de beide huizen scheidde.

Hij stond in een tamelijk goed gemeubeld vertrek, hetwelk slechts één raam had en er uitzag als de studeerkamer van een geleerde, die het niet al te breed heeft. Hij bekeek het gat, schudde het hoofd, betastte de randen van de bijna zuiver ronde opening in de stalen achterwand der kast, onderzocht die scherpe kant nog eens nauwkeuriger met behulp van zijn vergrootglas, en kwam toen op dezelfde wijze weer het vertrek binnen.

— Dit is niet het werk van de eerste de beste, mijnheer Talbot. We zullen

aanstonds hiernaast gaan.

— Doe wat u goeddunkt, mijnheer, zei Talbot.

— Zeg mij eerst nog eens, mijnheer Talbot, waaruit het gestolene bestond, hernam Mortimer.

— Negentigduizend pond in bankpapier, tienduizend pond in goud, de rest in effecten, aandelen in mijnen en spoorwegen en zo meer.

— Kan de dief die effecten zonder gevaar verzilveren?

— Voor verreweg het grootste gedeelte zeker, tenminste als hij er haast mee maakt. De beurs opent reeds om negen uur.

De detective voerde daarop een kort gesprek, langs de telefoon en wendde zich tot de financier:

Ik moet u tot mijn spijt medelen, dat wij reeds te laat zijn; een half uur geleden zijn voor bijna honderdduizend pond van die aandelen ter beurse verkocht.

— Dan moet het toch mogelijk zijn de identiteit te ontdekken van de man, die de aandelen ten verkoop heeft aangeboden.

— Hij is natuurlijk niet in persoon op de beurs verschenen, maar heeft de aandelen onderhands verkocht, met bevel ze dadelijk ter beurse te verhandelen. Maar nu willen wij eerst het huis hiernaast eens gaan bezoeken.

Op het ogenblik dat de drie politie-beambten het vertrek verlaten hadden, kwam een klerk met een verschrikt gelaat, die reeds iets scheen te weten van hetgeen er was voorgevallen, een kaartje aan Talbot brengen.

— Deze dame wenst u onmiddellijk te spreken, mijnheer, zei hij op zachte toon.

— Zeg haar, dat ik vijf minuten voor haar beschikbaar heb, geen seconde langer. Laat haar hier binnenkomen.

Even later trad Violet Portland het vertrek binnen. Zij was met verfijnde elegance gekleed en had blijkbaar met opzet de grootste zorg aan haar toilet besteed.

— Laat mij een van de eersten zijn, die je met je groot succes geluk wenst, Marc.

— Dank je voor het compliment, zei Talbot droog. Ben je hier gekomen, alleen om mij dat te zeggen ?

— Neen ! Ik ben hier in de eerste plaats gekomen om mijn aanzoek te herhalen, mijn voorstel, als je dat liever hoort en ik ben er bijna zeker van, dat het thans in betere aarde zal vallen.

— Ik behoor niet tot die mannen, die van de ene dag op de andere hun besluit wijzigen.

— En ik ben er zeker van, Talbot, dat je over tien minuten anders zal spreken en mij je hand zal aanbieden.

— Wat moet dat betekenen ?

— Ik spreek in volle ernst. Je zult mij binnen tien minuten gevraagd hebben, je vrouw te worden.

— Denk je soms een middel te hebben, mij te dwingen ?

— Talbot, dat er in je verleden misdrijven door je gepleegd zijn, die je ook nu nog in aanraking met de strafrechter zouden kunnen brengen en je hier te Londen in ieder geval onmogelijk zouden maken. Hier zijn ze, of liever de fotocopies. Want ik ben zo verstandig geweest, de originele te laten fotograferen, om ze daarna op een veilige plaats te bewaren. Lees maar eens en zeg dan eerlijk, dat je mij onderschat heb.

De jonge vrouw stak Talbot de papieren toe, die ze verbaasd en met hoog opgetrokken wenkbrauwen aannam en liet daarna nonchalant in een stoel neerglijden, bij voorbaat genietend van haar overwinning.

Talbot begon te lezen. En naarmate hij las, nam zijn gelaat verschillende uitdrukkingen aan, eerst die van onrust, daarna van verbazing, ten slotte van toorn en ongelooft.

— Wilt u mij eens zeggen wat dit alles te betekenen heeft, Madame ?

— Moet ik je dat nog uitleggen ? Begrijpt je niet eens dat je hier onmogelijk bent, dat je de vlucht zult moeten nemen, als ik ze openbaar maak ?

— Aha ! Dat is het dus, hernam de financier spottend. Een poging tot afpersing, nietwaar ?

— Je kunt het noemen zoals je wilt.

— Ik behoef natuurlijk niet te vragen hoe je in het bezit van deze stukken bent gekomen ?

— Wat een vraag ! riep de jonge vrouw op spottende toon. Natuurlijk heb ik ze niet op een heel fatsoenlijke manier gekregen.

— Een inbraak dus, hernam de financier op dezelfde afgemeten toon, terwijl hij de jonge vrouw nauwkeurig in het oog hield.

— Waarom zou ik het verhalen ? antwoordde Violet schouderophalend.

Talbot, die tijdens het gesprek ongemerkt naar de deur was gegaan, liet een schrill lachje horen en zei toen op harde toon :

— Het spijt dat ik u een illusie moet ontnemen, schone dame, gij zult niet alleen mijn vrouw niet worden, maar er staat u nog heel wat anders te wachten. Denkt gij soms dat ik met mij laat spelen ? De brieven en andere stukken, die ge mij hier hebt laten zien, zijn vervalst. Zij hebben hoegenaamd geen waarde.

Bijna op hetzelfde ogenblik trad Mortimer weer binnen, op de voet gevolgd door de inspecteur en de brigadier.

— Niets verdachts hier naast, mijnheer Talbot, zei de detective.

Maar hij hield verrast stil bij het zien van de bleke vrouw, die in een hoek van het vertrek stond, ziek van vernerding en woede en wendde zich met een vragend gelaat tot de bestolen geldman.

Talbot had haastig de brieven bijeen genomen, stak ze Mortimer toe en zei op scherpe toon :

— De dame, die gij daar ziet, en waarschijnlijk van aanzien wel kent, heeft zoeven zelf verklaart, dat zij deze papieren, die overigens vervalst zijn, onrechtmatig heeft verkregen, dat wil zeggen door middel van een inbraak. Ik laat het aan u over, wat gij doen wilt.

— Dan hebt gij u aan een zeer ernstig misdrijf schuldig gemaakt, mevrouw, zei Mortimer op ernstige toon, en de inspecteur zal genoodzaakt zijn u te verzoeken ons te willen volgen.

Diep vernederd en na een blik vol haat op Talbot te hebben geworpen, maar nog niets begrijpend van hetgeen er was voorgevallen, verliet de jonge

vrouw het vertrek, terwijl de inspecteur en de brigadier aan haar zijde gingen.

Talbot bleef met de detective alleen. Juist op dat ogenblik bracht de klerk opnieuw een briefje binnen :

Talbot haalde met bevende hand het briefje uit de enveloppe en las met schorre stem het volgende voor :

— *Ik heb uw huis vanochtend in het oog gehouden en zag daareven Violet Portland binnen gaan. Daar ik het doel vermoed, hetwelk haar naar uw huis voerde, ben ik zo vrij, u even mede te delen, dat zij volstrekt niets uitstaande heeft met de inbraak, die hedennacht in uw bureau werd gepleegd. Want de bedrijver daarvan, die u hartgrondig dank zegt voor de wijze waarop gij uw brandkast hebt gevuld, maar die zijn afkeur moet te kennen geven over het maaksel daarvan, is niemand anders dan ondergetekende, uw dienstwillige*

John Raffles.

De volgende aflevering bevat:

In het Hol van de Leeuw

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij de Uitgeverij «In den Ouden Windmolen», Maastrichterstr., 19, Hasselt

<p>2010. — De Bende v.d. G. Sleutel in de val
 2011. — Raffles en Amor
 2012. — Nicholson juicht te vroeg
 2013. — De Broeder van Nicholson
 2014. — Avontuur in België
 2015. — De Moord in Kamer 13
 2016. — Aan de Marteldood ontsnapt
 2022. — De Waanzinnige
 2023. — De gestolen claim
 2024. — De Bergduivel
 2027. — Het Geheime Document
 2028. — De Redding van «Goudhaar»
 2029. — «Goudhaar»
 2030. — De Smokkelkoningin
 2031. — De Misdaad in de trein
 2032. — De Revue-Girl
 2033. — Professor Shirley
 2034. — De Kit van Wong Li
 2035. — De Gewaande Radjah
 2036. — De Geheimzinnige Tempelstad
 2037. — De Duivels van de Gele Zee
 2038. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi
 2039. — Vijftig tegen één
 2040. — Ilona, de avonturierster
 2041. — De Kelder des Doods
 2042. — De onverwachte terugkeer
 2043. — Rode Bill krijgt een lesje
 2046. — Het Juweel van Prins Omar
 2047. — Gevaarlijk spel
 2048. — Het Goud van de Metropolitanbank
 2049. — De Bende van Myra Bonati
 2050. — Merry-Kid de verkiikker
 2051. — Het Verlaten Slot
 2052. — De Riolen van Parijs
 2053. — Rovers en Verraders
 2054. — Een documentenjacht
 2055. — De Verijdelde Ontvoering
 2056. — Liefde, Paarden en Bandieten
 2057. — Een Mislukte Samenzwering
 2058. — De Kool des Doods
 2059. — Jacht op Fortuin
 2060. — De Gouden Wisselbeker
 2061. — Een Fatale Vrouw
 2062. — Een moderne Blauwbaard
 2063. — Een Geheimzinnige Moord
 2064. — Een Spaans Drama
 2065. — Een merkwaardige diefstal
 2066. — Spoken op Marshy Manor
 2067. — Chantage en Hypnose
 2068. — De Lokstem van het Goud
 2069. — Het Geheim van de Boekenkist
 2070. — Het Revolutie Complot
 2071. — Het Verlaten Huis
 2072. — Het Spel met de Dood
 2073. — Het Verstoorde Feest
 2074. — Russisch Goud
 2075. — Een Moderne Robinson
 2076. — De Moord in Fenchurch Street
 2077. — Het Vloolwonder
 2078. — De Raadselachtige Moord
 2079. — Een Avontuur in China
 2080. — De Verborgene Schat
 2082. — De Bende van de Gouden Ster
 2083. — Sensatie in de Opera
 2084. — De Folterkelder
 2085. — De Bedrieger bedrogen
 2086. — De Geheimen van Parijs
 2087. — Speelzucht en Misdaad
 2088. — De Diamanten Spin
 2089. — Een duivelse Uitvinding
 2090. — Parijse Autobandieten
 2091. — Het Trio Desmond
 2092. — Een Sensationele Bokswedstrijd
 2093. — Als het Goud lokt
 2094. — Sneeuw, Goud en Bandieten</p> | <p>2095. — Wie was de Derde Man?
 2096. — Het Kostbare Fabrieksgeheim
 2097. — De Ontvoerde Diplomaat
 2098. — Rumor om de Derby
 2099. — Gevaren van de Wereldstad
 2100. — Moderne Piraten
 2101. — Het Filmkasteel
 2102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt
 2103. — Een Onderaards Drama
 2104. — De Verzonken Metropolis
 2105. — De Vreemde Chauffeur
 2106. — De Moord in het Cabaret
 2107. — De Negende Steen
 2108. — Onraad in Hollywood
 2109. — Ossenkop; gang 5
 2110. — De Bende van de «De Ratten»
 2111. — Het Avontuur in Hollywood
 2112. — De Bende van de Gouden Spin
 2113. — Irma Sandrina
 2114. — In de val gelokt
 2115. — Om een kwart miljoen dollars
 2116. — De Giftgas-centrale
 2117. — Een mislukte ontvoering
 2118. — De Verdwenen Kleindochter
 2119. — Helicopter-bandiet
 2120. — De Verraderlijke Huisknecht
 2121. — Vrouwelijk Lokaas
 2122. — Het Drama op de Brooklyn Bridge
 2123. — In het Hol van de Leeuw
 2124. — Een Patient verdween
 2125. — De Geheimzinnige Liftkoker
 2126. — De pseudo uitvinder
 2127. — De Zwarte Kaper
 2128. — Moderne Schatgravers
 2129. — Liefde en Kunst
 2130. — De Moord in Kew Gardens
 2131. — De Tijdbom
 2132. — Antiquiteiten en Liefde
 2133. — De Verijdelde Ontvoering
 2134. — Drie Hotelratten
 2135. — Het Nieuwe Bendevoofd
 2136. — De Bloedraad
 2137. — Een merkwaardig Duel
 2138. — Giftgasbandieten
 2.139. — Een wanhopige ontsnapping
 2.140. — De Erfenis der Caraïben
 2.141. — Het Drama in Cromwell Street
 2.142. — Het einde van een schurk
 2.143. — In het barre Noorden
 2.144. — Misdadige Onschuld
 2.145. — De Duivel in de Vrouw
 2.146. — Het Spook van Sèvres
 2.147. — De Dubbelganger
 2.148. — Onraad op Drummond Hall
 2.149. — Amor en Juwelen
 2.150. — Het geheim van de Grot
 2.151. — Bernadette's Geheim
 2.152. — Diamanten en Liefde
 2.153. — Goud onder de Golven
 2.154. — Het Geheim van de Grafkelder
 2.155. — De Vrouw in het rood
 2.156. — Het debuut van Conny Campbel
 2.157. — Een voordelig zaakje
 2.158. — Een duivels complot
 2.159. — De verliefde Juwelier
 2.160. — Het Raadsel van King Charles Street
 2.161. — Een Corsicaans Avonturier
 2.162. — Het Schatkamereiland
 2.163. — Rumor in Cromwellstreet</p> |
|--|--|

IN VOORBEREIDING :

2164. — In het hol van de leeuw
 2165. — Waar het avontuur lokt
 2166. — De ontvoerde bruidegom